

Základní škola Třebíč, Benešova

GAG-BEN

ČASOPIS, KTERÝ INSPIRUJE, POBAVÍ, INFORMUJE

Nejzajímavější články

Kultura

Inspirujte se úspěchy našich redaktorů a dopisovatelů

Soutěž „Článek měsíce“ hledá každý měsíc články školních časopisů – vydané nebo připravované pro vydání. Tímto způsobem tak přibližuje práci jednotlivých členů školních redakcí...

Více na str. 6

Zábava

Těšila jsem se celý rok

Na co jsem se těšila rok? Proč jsem si odpočítávala poslední dva měsíce, dny? Pro mě je naprosto jednoduchá odpověď: ANIMEFEST. Fest, na který jsem se těšila vážně, ale opravdu, rok, tudíž...

Více na str. 25

Sport KINDERIÁDA

Vynikajícího výsledku dosáhli naši mladí atleti dne 18. 5. 2010 na 12. ročníku KINDERIÁDY v Pacově.

Ze třiceti zúčastněných škol v tomto oblastním kole naši žáci s obrovským náskokem zvítězili. Tímto...

Více na str. 17

Jaro - čas lásky, květů, vůní a ptačího zpěvu.

Příroda

Navštívil nás papoušek Ferda

Minulý týden nám maminka naší spolužačky Verči Divišové do školy přivedla (spíš přinesla) vzácnou návštěvu - papouška Ferdu. Žako šedý jménem Ferda je vlastně ještě papouščí děťátko, ...

Více na str. 15

Život

kolem nás

Konečně jsme se dočkali

Velice dlouho jsme po našem výměnném pobytu čekali, až Němci přijedou k nám a konečně jsme se dočkali 5. května 2010...

Více na str. 11

Hobby

Kroužek
Programování

Prvním rokem je u nás na škole kroužek Programování, do něhož chodím i já. Kroužek vede Lenka Palátová a právě ona mě pověřila, abych vás zasvětila do tajů našeho kroužku.

Náš hlavní úkol je vytvářet...

Více na str. 20

Obsah

Z obsahu.....	1
Složení redakce.....	1

Úvod

Slovo šéfredaktora.....	2
Ředitelské okénko.....	2
Potěšilo nás.....	2

Kultura

Celtic Energy.....	3
Pokusy o recenze.....	4
Děti dětem.....	5
Inspirujte se úspěchy.....	6

Život kolem nás

Žákovský senát.....	7
Dějepisné soutěžení.....	8
Rozhovory o sametové revoluci.....	9
Projektové vyučování v 6. ročníku.....	10
Konečně jsme se dočkali.....	11
Jak žáci VIII. C hodnotili výměnný pobyt.....	12
V jaké jste zemi?.....	13
Na Ukrajině žijí naši noví kamarádi.....	14

Příroda

Navštívil nás papoušek Ferda.....	15
Plejtvak.....	16

Sport

Kinderiáda.....	17
Pohár rozhlasu.....	18

Hobby

PC rádce.....	19
Kroužek programování.....	20

Zábava

Najdi cestu z bludiště.....	21
Z tvorby našich žáků.....	22
Jaro.....	23
Maďarsko - Slovenská svatba.....	24
Rešovské vodopády.....	24
Těšila jsem se celý rok.....	25

Složení redakce

Šéfredaktor: Kristýna Bušová

Zástupce šéfredaktora: Michaela Cahová

Grafik: Michaela Cahová

Rubriky:

1. Kultura - Michaela Doležalová
2. Život kolem nás - Lukáš Abrahám, Kristýna Bušová, Kathrin Decknerová, Martin Kobylka
3. Příroda - Kristýna Kazdová, Jakub Štěrba
4. Sport - Lukáš Abrahám
5. Hobby - Lukáš Abrahám, Petr Glaser, Dominik Jeřábek, Petr Řezáč
6. Zábava - Jana Slámová, Dominik Jeřábek

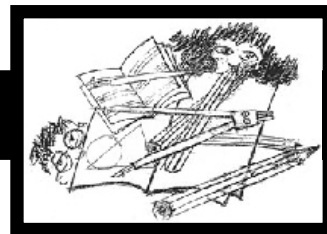
Koordinuje: Eva Pokorná

Tisk: Akcent, spol. s r. o.

Vydává: ZŠ Třebíč, Benešova

Sponzor časopisu: společnost MANN+HUMMEL(CZ)
Libor Jeřábek

Výtěžek z prodeje časopisu je vždy použit na vydání dalšího čísla.

Slovo šéfredaktora

Je tolik věcí, které mohou být vaše poslední. Poslední můžete být v recitační soutěži, poslední můžete přijít do třídy, můžete si koupit poslední šaty z výlohy nebo být ve škole poslední, kdo zaplatí kino. I pro mě je toto slovo aktuální. Úvodník, který Vám právě píšu, je můj poslední. V příštím čísle Vás na titulní stránce Gag - Benu bude vítat někdo zcela jiný než já.

Slovo poslední tento rok užiji ještě několikrát, ale zdaleka nebudu jediná. Myslím, že se tato situace bude přinejmenším týkat všech deváťáků. Všichni budeme moct říci, máme poslední hodinu chemie, poslední den máme boty v šatně a poslední den jsme v tomto kolektivu. Pro mnohé to nebude lehké loučení. Všichni jsme tu zažili dobré i špatné chvíle. Dostali jsme zde jedničky, ale i pětky, smáli jsme se nebo i brečeli. I když se na střední školu moc těším, musím říci, že bude plno

věcí, které mi budou chybět

V tomto „slově“ bych chtěla poděkovat všem kantorům, kteří mě kdy z něčeho učili, všem žákům, kteří mě někdy rozesmáli a hlavně své třídní učitelce a celé své třídě -

9. C, že jsem s nimi mohla strávit tolik dobrých okamžiků a že jsem v mnohých našla skvělé přátele. Celé redakci Gag - Benu bych chtěla popřát mnoho inspirace, úspěchů a skvělých článků. Paní učitelce Pokorné bych přála hodně dobrých redaktorů i v dalším školním roce. Vám čtenářům bych popřála nejen výborné známky, ale i mnoho zábavy při čtení našeho časopisu.

Slovo poslední, ale zdaleka neoznačuje jen špatné věci, jde o úhel pohledu, můžete si říct, že ta pětka v češtině byla vaše poslední :-D nebo, že je to naposledy, kdy jste neudělali úkol, přeji Vám proto, aby pro Vás slovo poslední mělo vždy jen kladný význam.

Kristýna Bušová

Ředitelské okénko

Ač se to nezdá, za šest týdnů skončí další školní rok. Čas se nedá zastavit. I když je ještě brzy hodnotit, jaký ten letošní školní rok byl, už předem lze říci, že úspěšný. V řadě soutěží dosáhli naši žáci vynikajících výsledků, za všechny jmenujme němčinu, fyziku, matematiku, zeměpis, sborový zpěv, recitační vystoupení a řadu sportovních výsledků včetně posledního vítězství v krajském kole Kinderiády. Většina žáků 9. tříd se dostala hned v prvním kole na některou ze škol, kterou si vybrala. Myslím si ale, že systém přijímání

na střední školy není dobrý, neboť kritérium průměrné známky je to nejhorší ze všech možných. Je totiž nesrovnatelné z různých škol.

A co je ještě před námi? Řada sportovních soutěží, ve kterých přeji našim mladým sportovcům hodně úspěchů, školní akademie v úterý 1. června, velká celoškolská hra 28. června, slavnostní předávání vysvědčení žákům 9. tříd v divadelním sále kongresového centra Pasáz v úterý 29. června v 17 hodin. Závěrečné projekty čekají na žáky 7. a 8. tříd, zvláště pro osmáky bude velice zajímavý, neboť se bude týkat finanční gramotnosti. A nesmíme zapomenout ani na obhajoby žáků 9. tříd, které proběhnou od 31. 5. do 8. 6.

Podařilo se nám navázat družbu se školou v ukrajinském Užgorodě a tak tam 17 žáků 8. ročníků stráví pět zajímavých dní. Naši žáci vyjeli také do Londýna, pojedou do dánského Arhusu. Proběhla i pravidelná výměna s Realschule Großbottwar, která byla letos obzvláště úspěšná. Naši školu navštívil v květnu i pan ředitel Jochen Haar, který byl školou nadšen a některé zajímavosti chce realizovat i u nich na škole.

Přeji vám do závěrečných dní letošního školního roku pohodu, klid a spokojenost a přeji nádherné prožití zasloužených prázdnin a zaměstnancům školy příjemné prožití řádné dovolené. Doufáme, že počasí bude lepší, než v letošním květnu.

Váš ředitel Jaroslav Dejl

Potěšilo nás

Dobrý den.

Jednak děkuju za časopis, jednak vám musím upřímně napsat, že se mi líbí a nenašel jsem v něm nic, co bych opravil či změnil. Děláte to, myslím, dobře. Od Petra Glasera jsem se dokonce leccos přiučil z počítačové techniky.

Mějte se tam všichni hezky.

Jirka Černý

.....ani netušíte, jak jste mi svým milým dopisem a Vaším zajímavým časopisem udělali radost! Vřelé díky!.....(z dopisu paní Doris Grozdanovičové, o níž jsme psali v čísle 4/2008)

Děkujeme společnosti
MANN+HUMMEL(CZ),
novému sponzoru
našeho časopisu
GAG - BEN!

Díky tomuto sponzorství může být obálka časopisu barevná.

Celtic Energy – Irské tance

Slovenská taneční skupina Merlin vystoupila 28. května v třebečském divadle Pasáž. Naši žáci se byli na tomto strhujícím představení podívat v dopoledních hodinách. Něco o skupině Merlin:

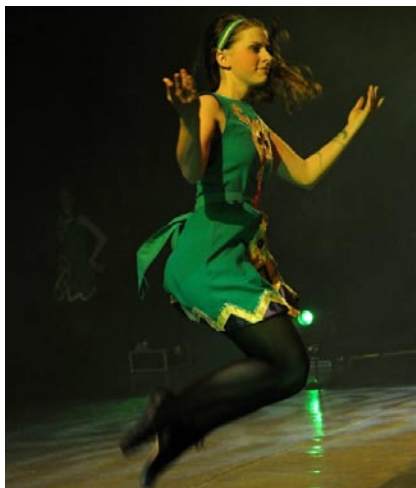
Tato skupina má sídlo ve slovenském městě Snina. Na slovenské scéně už působí patnáctým rokem. Celý soubor se zaměřuje především na irské a stepové tance, které předvádí vážně bezchybně. Merlin realizuje doma a v zahraničí hlavně celovečerní programy. Při svých programech využívají světelné a zvukové efekty tak, aby měl divák nezapomenutelný zážitek z vystoupení. Pokud se chcete o této skupině dozvědět víc, podívejte se na stránky www.danceshow.sk

Můj názor na vystoupení:

Od celého programu jsem si moc neslibovala, ale musím přiznat, že jsem byla fascinovaná už od první vteřiny. Taneční kroky a pohyby, které na jevišti účinkující předváděli, byly tak vypracované a vybroušené do detailu, že se mi z toho chvílemi tajil dech. Celé vystoupení vlastně bylo pojato ve stylu irských tanců a hudba, která jim během vystoupení hrála, byla velice příjemná. Choreografii měli zábavnou a chvílemi jsem se i zasmála. Celý program se mi velice líbil a vůbec mi nepřišlo, že program trval hodinu. Během představení jsem se ani chvíli nenudila a myslím, že jsem nebyla jediná. Program se jistě líbil i mým spolužákům.

Všem bych tuto skvělou skupinu přála vidět a rozhodně, pokud budu mít možnost, přišla bych se podívat znovu. Takovou show člověk jen tak nevidí.

Autor: Kristýna Bušová IX. C

Zpívaly jsme společně

Jak jistě víte, studio Pop Hudba pravidelně pořádá různé koncerty a soutěže. Tentokrát jsme spolupracovaly (samé holky) i se studiem Kopce. Rozhodly jsme se uspořádat dva společné koncerty.

V úterý jsme vystupovaly u nás v divadélku. Celou zkoušku jsme byly napjaté, kolik kamarádů, spolužáků a učitelů přijde a jestli se nám vystoupení povede. Když začali přicházet první diváci, v zákulisí to začalo šumět - byly jsme zvědavé, kdo všechno přijel.

„A je to tu!“ řekla jsem si po úvodní písni a přivítání od moderátorky. Šla jsem třetí, a tak jsem měla trochu trému, ale když jsem přišla před diváky, už jsem byla klidná. Kamarádka na tom byla podobně. Byly jsme moc rády, že celý koncertík probíhal v klidu, po každém vystoupení byl velký potlesk a atmosféra byla uvolněná. Na závěr jsme zapívaly společnou píseň ze SuperStar „Příběh nekončí.“

Náš druhý společný koncert se konal ve středu na Kopcích. Než jsme došly na zkoušku, pěkně jsme si „šláply“, protože studio se nachází v nejvyšším patře školy. Když jsme si odložily, mohly jsme začít. Zpívaly jsme to samé jako předešlý den, vlastně to bylo skoro stejné vystoupení, akorát na jiném místě, s jiným moderátorem a bez několika účinkujících. Diváků přišlo celkem dost, hlavně děti a učitelé z Kopců.

Nevim, jaký názor mají ostatní, ale atmosféra se mi zdála malinko napjatější.

Možná proto, že u nás to znám lépe. Nicméně si myslím, že vystoupení dopadlo, jak nejlépe mohlo, a diváci byli spokojeni. Doufám, že si to příští rok zopakujeme.

Jazzový koncert

Dne 12. května se konal pro žáky naší školy v Pasáži koncert „Jazz a jeho vliv na populární hudbu“. Vystupovala kapela The Gig Pigs, jejímž členem je všestranný muzikant Jakub Hlobil, který jako jediný propaguje hru na osmistrunnou kytaru, věnuje se také hře na tamborim, caixu a surdo. Právě on je tvůrcem úspěšných hudebně vzdělávacích programů pro školy. Nám hráli už 20. května 2008 „Vývoj jazzu a popu od 50. let“.

Kapela o třech členech hrála nejen na kytaru a bicí, ale také nám pověděla něco o historii jazzu a jeho rozvoji. Vždy nám zahráli nebo pustili píseň z jistého období a krátce pověděli zajímavosti. Už z melodie a počtu dob byl jasný rozdíl hudebních stylů. Dozvěděli jsme se, že hudbu úplně jinak pojali běloši než černoši, kteří jsou mnohem temperamentnější, hudbu mají v krvi a nebáli se experimentovat. Běloši byli „opatrnější“. Styl vystoupení se mi moc líbil, muzikanti střídali různé nástroje a ke konci celý sál vytleskával rytmy. Také mě překvapilo, že celé vystoupení si páni moderovali sami.

Myslím, že jsme se dozvěděli mnoho zajímavých informací a zpřijemnil si dopoledne.

Autor: Kathrin Decknerová, VII. B

Pokusy o recenze

Kdopak by se vlka bál

Malá Terezka žije poklidný život s rodiči. Tatínek pracuje na letišti a maminka je žena v domácnosti. Ve školce má prima kamaráda Šimona a miluje pohádku O Červené Karkulce, i přesto, že z ní má noční můry. Její život se změní ve chvíli, kdy se objeví mamčin bývalý přítel Patrik. Maminka se začne chovat divně a doma se mluví o cestě do Japonska. Terezka je z toho zmatená, ale Šimon má jasno, maminku vyměnili mimozemšťané. Jediný způsob, jak to zjistit, je, že maminku píchne vidličkou. Holčička si začne myslet, že je Červená Karkulka. Vše se zhorší až tehdy, kdy se od své babičky dozví, že jejím biologickým otcem je ve skutečnosti Patrik! Když se to dozví její dosavadní tatínek, okamžitě si pro ni přijede. Vezme ji s sebou na letiště, kde se vzápětí objeví Patrik s maminkou. Terezka se začne bát, že ji maminka chce odvézt do Japonska, proto uteče, čímž se ztratí. Rodiče se o ni bojí, zato Patrikovi je lhostejná. Nakonec se Terezka najde. Maminka se rozhodne, že s Patrikem neodletí a vrátí se k rodině.

Můj názor: Film se mi líbil, protože byl zachycen tak, jak se na rodinné hádky, neshody a spory dívá malé dítě.

Autor: Michaela Doležalová, VI. C

Paní režisérce Procházkové se film moc povedl. Připadal mi zajímavý nápad ukázat problémy mezi dospělými lidmi dětskýma očima. Velmi mě pobavily okamžiky, kdy si Šimon a Terezka povídali o mimozemšťanech. Bylo vidět, jak snadno se nechají děti ovlivnit vším, co slyší nebo vidí. V jednom okamžiku jsem se ale cítila smutně - když maminka Terry chtěla bez tatínka, jenom se svým bývalým přítelem a dcerou odletět do Japonska. Řekla bych, že vůči Terezce a tatínkovi to bylo nespravedlivé. Ale se závěrem filmu jsem byla spokojená, zasmála jsem se, když Terezku našli rodiče spící pod stromem a první dceřina otázka po probuzení byla: „Už jsme v Japonsku?“. Kéž by i v realitě mělo všechno šťastný konec.

Autor: Kathrin Decknerová, VII. B

Film, na který jsme 31. března 2010 šli do kina Pasáž, vyprávěl o asi pětileté Terezce, co milovala pohádku O červené Karkulce. Pomocí svého kamaráda, rozumbrady Šimona, a kamarádky, která si myslí, že je roztomilá, Simonky, a hlavně neustálého špehování rodičů a jejich rozhovorů přijde na to, že vlastně její dočasný tatínek není její vlastní (všechno jí po krátké době prozradí babička) a také na to, že její máma je mimozemšťan z Venuše. Její první teorie se však později ukáže jako pravdivá a mezitím se vlastně nevědomky se svým pravým otcem stýká. On k ní nechová však žádné větší city a vše vyvrcholí až Terezčiným útekem.

Osobně se mi film moc nelíbil a některé pasáže mi připadaly až nudné. Sama bych na něj asi nešla.

Autor: Michaela Cahová, VIII. C

Dear John

Film Dear John se stal skutečným hitem na amerických plátnech, dokonce „převálcoval“ novinku - Avatar. Rozhodla jsem se, že si tento romantický snímek nesmím nechat ujít.

Voják John se na čtrnáct dní vrací z vojny domů za svým otcem, se kterým ovšem nemá příliš dobrý vztah, proto z domu často uniká. Na jedné krásné pláži potká neznámou dívku - Samanthu. Hned se s ní seznámí a druhý den jdou spolu na večeři. Oba se do sebe velmi zamilují a Samantha se pozná s Johnovým otcem. Jeho otec příliš nemluví, uzavřel se do svého koníčku, sbírání mincí, a se svým synem si už nemá co říct. Čtrnáct dní rychle

uplyne a John musí zpět na vojenskou misi. Se Samanthou si slíbí, že si budou pravidelně psát dopisy.

John odjíždí na misi v roce 2001, téhož roku byl v září atentát na mrakodrap v New Yorku. John se má zrovna ze své mise vracet, když se tento katastrofický okamžik stane. Celá jeho jednotka je rozhodnuta, že si misi prodlouží o další rok a pomohou zachránovat životy. John tedy místo svobody dostává pouhý víkend volna, který chce strávit se Samanthou a se svým otcem. Samantha zprávu o prodloužení jeho mise velmi těžce nese, ale nakonec ho podpoří a ujistí, že ho pořád miluje. Jakmile ale John odjede na misi, Samantha se vdá, což Johnovi napíše v dalším dopise. John je velice špatný ze ztráty své přítelkyně a rozhodne se upnout pouze na válku a na mise. Bohužel netuší, jak moc bude litovat, že nebyl doma se svým otcem.

Další část filmu Vám neprozradím, ale můžu Vám slíbit, že budete velice překvapeni událostmi, které se v celém příběhu odehrají. Doufám, že jsem Vás alespoň trochu nalákala na tento skvělý film, kdybych měla hodnotit, byt to jeden z nejlepších filmů, které jsem kdy viděla.

PS: Pokud jste citlivější povahy, jako já, připravte si kapesníky, budete je potřebovat.

Autor: Kristýna Bušová, IX. C

Děti, klauni a bezvýhradná pomoc

Již sedmý ročník zapsal letos benefiční koncert Děti dětem, který proběhl v polovině května pod záštitou Rotary klubu Třebíč v divadelním sále Pasáž, mimo jiné i díky velké podpoře hlavního partnera dobročinné akce, společnosti MANN+HUMMEL (CZ).

Děti byly opravdu všude, na pódiu i v hledišti, rozsažené na židličkách a po schodech přeplněného sálu. Ne náhodou tento večer patřil jim. Ve prospěch koncertu, jehož výtěžek putoval na podporu (jak jinak než) nemocným dětem, vystoupilo více než tři sta padesát účinkujících ze Základní umělecké školy Fórum,

základní školy Týnská a studenti Obchodní akademie Třebíč. Ve tříhodinovém programu se v rychlém sledu střídala pěvecká, instrumentální i taneční vystoupení. Talent a zápal malých interpretů tajil dech. Závěrečný velkolepý chorus všech účinkujících nakonec vygradoval bouřlivými ovacemi ve stoje.

Charitativní povahu koncertu lehce „znevažovala“ dvojice klaunů, která se ujala mile popleteného moderování. A není divu, že ve světle reflektorů byli tak trochu nemotorní, protože místem jejich obvyklého působiště jsou spíše nemocniční pokoje než pódium. A to nikoli proto, že by následkem své nešikovnosti končili pravidelně na chirurgii, nýbrž aby svými šprýmy alespoň nakrátko dali zapomenout na trápení hospitalizovaným dětem. Právě na podporu neziskové organizace Zdravotní klaun, která se již několik let úspěšně snaží zpříjemňovat dětem jejich pobyt v nemocnici, připadla suma z dobrovolného vstupného.

Středobodem benefičního večera však bylo předání speciálního vybavení a přístroje pro dětské pacienty trebičské nemocnice. Jednalo se o tři dětské postýlky na lůžkové oddělení ORL v hodnotě více než 90 000 korun a mobilní zařízení EKG pro dětské a kojenecké oddělení za 135 000 korun. Shromáždění částky o celkovém objemu více než 200 000 korun by ovšem bylo zcela

nemyslitelné bez finanční pomoci sponzorů z řad podnikatelských subjektů v regionu. Mezi nimi se role hlavního partnera koncertu Děti dětem ujala již po čtvrté v řadě za sebou společnost MANN+HUMMEL (CZ).

*Eva Hladká,
personalista PR*

Mezi účinkujícími jste jistě poznali bývalé i současné žáky naší školy.

Na snímku vlevo Katka Veselá - housle, Natálie Březnová - flétna, vpravo Kristýna Janovská - zpěv.

(poznámka redakce)

Inspirujte se úspěchy našich redaktorů a dopisovatelů

Soutěž „Článek měsíce“ hledá každý měsíc články školních časopisů – vydané nebo připravované pro vydání. Tímto způsobem tak přibližuje práci jednotlivých členů školních redakcí. Soutěž je realizována v rámci 4. ročníku soutěže „O nejlepší školní časopis roku 2010“ a ve spolupráci s časopisem REMIX.

Téma článku je neomezené a dělí se do dvou kategorií: a) vlastní umělecká tvorba; b) publicistika.

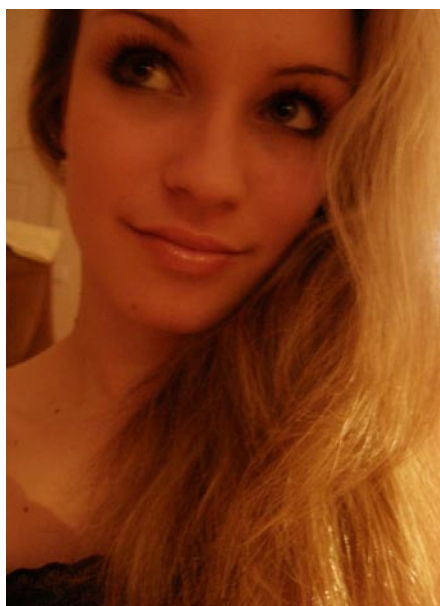
V obou kategoriích náš časopis zaznamenal velký úspěch.

Měsíc únor - kategorie do 15 let - vlastní umělecká tvorba - nejlepší článek Modrý plamen od Kateřiny Krškové, žákyně VIII. C

„Až mysticky na mne zapůsobila úvaha o Modrém plameni a cítím z ní osobní prožitek autorky,“ sděluje osobní dojmy Šárka Szlaurová, redaktorka týdeníku Horizont. „Příběh řeckého chlapce je taky hodně zajímavý a poutavý, navíc pěkně zpracovaný.“ Autorkou článku je Michaela Avkovská, žákyně VIII. C.

Autorka Modrého plamene Katka Kršková

Úspěšná autorka Kristýna Bušová

Měsíc duben - kategorie do 15 let - publicistika - nejlepší článek Songy sametové revoluce s Jiřím Černým autorky Kristýny Bušové, žákyně IX. C a šéfredaktorky časopisu Gag - Ben.

Důvody pro ocenění:

Rozhovor je svižný, bez zbytečných kudrlinek, přináší nenásilnou formou pohled na jednu z osobností společenského a kulturního (včetně politického) života. Jazykově dobrý. I s patřičným informačním úvodem o osloveném.

Takovéto rozhovory do školních časopisů patří, autorka kladla vhodné a zajímavé otázky, dobře zpracovala odpovědi.

U tohoto textu oceňuji zpracování jak po obsahové tak grafické stránce, uvedení úvodu i se zaznamenáním zdroje a také výběr stylu – rozhovor, který vyžaduje autorčinu iniciativu – jít na setkání, domluvit si rozhovor, sepsat získané informace. Také výběr otázek je myslím docela zajímavý a ne úplně tradiční.

Také básnický laděný text Jaro Kamily Němcové, žákyně VIII, C je odbornou porotou považován za velmi inspirativní.

Všechny uvedené texty jste si mohli přečíst v minulém čísle časopisu Gag - Ben.

Všem autorkám k ocenění srdečně blahopřejeme.

Milí čtenáři,
píšete verše či prózu?
Nemáte kde své práce uveřejnit?
Nestyd'te se a přijďte!
GAG - BEN rád uveřejní vaši vlastní tvorbu.
I vaše práce zašleme do soutěže!
Také vy můžete být úspěšní!

Báseň pro mého...

Ahoj, jak se máš?
Líbil se ti ten den náš?
Mně se líbil moc!
A proto ti píšu tuto báseň na dobrou noc!

Miluji tě, ale to už víš.
Doufám, že taky o mně sníš.
Když mluvím s tebou, srdce mi buší!
Ten hezký pocit hřeje mi v duši!

Já pláču pro tebe .
Když se dívám na nebe.
To, co se nedá říct .
To k tobě cítím na tisíc.

Co se to děje, já snad pláču?
Když tě neslyším, ten smutek za sebou vleču!
Konec mé básně.
Pro tebe, miláčku, vlastně!

Renata Lysáková, VI. C

Bude se líbit i Renatina báseň?

Žákovský senát 2009/2010

Pokud Vás zajímá, co se děje u nás na škole, máte nápady, názory, které byste chtěli sdělit ostatním, podílet se na chodu školy a jste naším žákem, pak je pro Vás senát na ZŠ Benešova jako stvořený.

O co jde?

Každoročně se v každé třídě, většinou na začátku školního roku, vybere žák nebo žáci, kteří budou danou třídu zastupovat. Svého zástupce si volí samotní žáci a to v 5. až 9. ročnících. Děti, které byly svým kolektivem vybrány, se pak jednou za čtrnáct dní schází (je-li potřeba, jsou schůzky i častěji) a řeší nejrůznější akce, problémy, ale i nápady, co změnit k lepšímu.

Co žáci řeší, k čemu se vyjadřují, jak škole pomáhají?

Žákovský senát je zde z několika důvodů. Žáci zde mohou řešit problémy, které se vyskytnou u nich ve třídě, nebo pomoci

ci s organizováním nejrůznějších akcí. Mezi nejčastější akce žákovského senátu patří hlavně celoškolské hry, sportovní turnaje, při kterých pomáhají s organizací. Akce, kterou organizuje sám senát, je anketa o nejoblíbenějšího učitele, která probíhá každý rok. Vyhlašování vítězů ankety je pak na vánočním divadelním představení v Jihlavě. Každý žák napíše jednoho svého oblíbeného učitele a učitelku, senát pak vyhodnotí výsledky. Tento školní rok byli zvoleni paní učitelka Lenka Witkovská a pan učitel Jan Vaněk.

Dále spolupracujeme se studentským parlamentem města Třebíče. Dva nebo více členů našeho senátu se jednou měsíčně schází na radnici se členy senátů dalších základních a středních škol, aby společně organizovali akce, které probíhají mezi školami.

Celý žákovský senát na ZŠ Benešova vede paní učitelka Dana Fraňková. Senát je na naší škole už jedenáctým rokem a myslím, že má úspěch.

Autor: Kristýna Bušová, IX. C

Členové senátu

Foto: Dana Fraňková

Velikonoční dílničky

Stalo se již tradicí, že s blížícími se svátky jara – Velikonocemi, přicházejí učitelé z Benešky s novými výtvarnými nápady. Ty dětem z okolí školy připomenou, že nemusí ve svých domovech odpočívat jen za přítomnosti svého počítače, ale že milou radost jim může udělat i drobný výrobek, který si samy zhotoví. Velkou zásluhu na opravdu super návštěvě letošních dílniček mělo zcela určitě i sluníčko,

které se letos konečně poprvé probralo z dlouhého zimního spánku.

Tentokrát byly pro budoucí i současné žáky připraveny tyto výtvarně dovednostní dílničky: PERNÍČKY, TULIPÁN, ORIGAMI, VAJÍČKO, JARNÍ POHÁR, PIŠKOTOVÉ KUŘÁTKO, VĚTRNÍK A JARNÍ LOUKA.

Ze školy tak děti odcházely spokojené a vychloubačně si cestou domů odnášely v rukou plno pěkných dárečků.

Připomínali jsme si 65 let od konce 2. světové války

V Třebíči na Karlově náměstí se v pátek 7. května konaly oslavy šedesátého pátého výročí konce druhé světové války. Zahájil je přelet dvou letounů L-39 Albatros z náměšťské vojenské základny.

Následovaly projevy a kladení věnců před radnicí. Celá akce se uskutečnila na základě údajů z časopisu Jiskra, který byl vydán 9. 5. 1945. Ve scéně se přímo před radnicí střetly vojenské oddíly ruské a německé armády. Roli starosty si zahrál v rekonstrukci starosta města Ivo Uher. Před úřadem vítal sovětské osvoboditele. Do toho všeho se vmísila skupinka ustupujících Němců. Začala střelba. Byl to ovšem už jen zoufalý boj, který po chvíli viditelně vyhráli Rusové. Scénka z osvobození Třebíče se líbila a její účastníci sklídili bouřlivý potlesk. Děti si pak mohly na dlažbě posbírat vystřelené nábojnice. Na Karlovo náměstí dorazilo několik stovek přihlízejících.

Tato akce se mi až na dlouhé projevy líbila.

Autor: Martin Kobylka, V. B

„Šoa, porajmos, holocaust“

Dne 24. května jsme se vydali s paní učitelkou Kopeckou a Pokornou na seminář týkající se židovského a romského holocaustu.

Program začal hravě, ale postupně jsme se dostávali ke smutné realitě 2. světové války a „právům“ Židů a Romů v této době. Dále jsme zhlédli krátké video. Snímky byly natočeny v koncentračním táboře Osvětim. Záběry na mrtvá zbitáčená těla ležící v masových hrobech byly poněkud brutální. Program byl zakončen takovou třešničkou na dortu, když za námi přišel osmdesátiletý pan Pavel Fried (rodák z Třebíče), který si sám prošel peklem zvaným Terezín. Ačkoli se o tomto tématu často hovoří, každý by měl vidět, jak se s naprostou nevinnými lidmi zacházelo a poslechnout si vlastní zážitky pamětníků, protože nejen mně to otevřelo oči.

Ještě předtím, než jsme se vydali zpátky do Třebíče, jsme měli rozchod v nákupním centru Vaňkovka, kde jsem se koukala na věci trošku jinak. Už jsem neviděla lidi, kteří si nakupují oblečení v drahých obchodech, ale viděla jsem bezstarostné lidi, kteří si nevají toho, co mají.

Autor: K. Němcová, J. Dvořáková, VIII. C

Dějepravné soutěžení

V pondělí 12. dubna jsme se konečně dočkali, my, devět žáků 8. C a jeden žák 8. B... konečně jsme mohli uplatnit svoje znalosti v dějepise a s připravenými kostýmy jsme se mohli vydat na dějepravné soutěžení. Ve tři čtvrtě na osm jsem se u mého domu setkala s mými kamarádkami a v osm už jsme byli na místě konání – na třebičském zámku. Tam jsme se převlékli, potvrdili účast, nechali si ohodnotit kostýmy a čekali na zahájení.

Během zahájení jsme dostali velice důležitou obálku – byla tam mapa stanovišť, pravidla hry, cenné zlatáky, uhel, papír a zadání úkolu číslo 20...

Hra trvala něco přes dvě hodiny a za tu dobu jsme bohužel všechna stanoviště nestihli, ale zvládli jsme určitě drtivou většinu. Potom následovalo sčítání bodů a mezitím hráli organizátoři „vtipnou“ scénku.

Nakonec jsme si naše družstvo EXULANTŮ odneslo 14. místo a jsme na sebe hrdí... druhé družstvo STAVY dopadlo na výýýýborném 8. místě...

Jestli nám to pan učitel Mikoláš zase dovolí, určitě půjdeme příští rok znova. Jinak panu Mikolášovi velice děkujeme za umožnění se do soutěže zařadit.

Autor: Michaela Cahová, VIII. C

Zachráni se?

V rukou kata

Čarodějnice se pálily i v Náměšti

Dne 30. dubna navečer okolo šesté hodiny jsme vyjeli z Třebíče. Jeli jsme do Náměště nad Oslavou, protože se tam pálily čarodějnice.

Cesta nám trvala asi půl hodiny. Zastavili jsme u kruhového objezdu, vystoupili jsme a přešli silnici. Za silnicí byl malý prostor a nad ním les. Tyčila se tam velká vatra a na ní dvě čarodějnice. Různé stánky třeba s cukrovou vatou nebo s medovinou lákaly příchozí.

Konečně zapálili táborák, táta přinesl z auta špekáčky, tak jsem si jeden opekl. Oheň pěkně sálal a šířil okolo veliké teplo.

Jak padla tma, přišli plivači ohně a břišní tanečnice. To už bylo asi deset hodin. Ještě jsem si koupil cukrovou vatou a jeli jsme domů.

Autor: Martin Kobylka, V. B

Rozhovory o Sametové revoluci

Naše třída dostala v dějepise okopírovaný list z Třebíčských novin s fotografiemi ze Sametové revoluce a měla zjistit co nejvíce informací o fotkách. Spolužákův a zároveň i spoluredaktorův tatínek poznal na fotografii svého středoškolského učitele Martina Klusáčka. Další spolužák a také spoluredaktor zjistil, kdo v době Sametové revoluce vyvěsil na trebičskou věž státní vlajku. Tento čin zase vykonal Petr Chmel. My jsme se tedy rozhodli na základě těchto informací s nimi udělat o Sametové revoluci rozhovor.

Odpovídá Martin Klusáček:

Jaké byly vaše pocity při Sametové revoluci? *Sametová revoluce nebyla jeden den. To byly různé pocity, od strachu ze začátku, co se bude dít a co udělá represivní moc, až po euforii, když to vypadalo a už bylo jasné, že se zhroutí celý režim.*

Co si myslíte, že by se stalo, kdyby revoluci vyhráli komunisté?

Tak to by se stalo to, co udělali už v 48. roce. První byste byli na řadě na zatčení, že?

Tak to bylo, já jsem se potom dozvěděl, že opravdu ti lidé, kteří se angažovali, už byli na nějakých seznamech těch, kteří měli být postíženi, zavřeni a případně vyhozeni z práce (to uměli komunisti velice dobře).

Kolik vám tehdy bylo?

Mně bylo 33 let.

Napomáhal jste pádu komunismu jen vy nebo i jiní učitelé z vaší školy?

Těch, kteří měli nejvíce odvahy a podepsali se pod první prohlášení Občanského fóra, bylo jen šest. Moc si nepamatuji ta jména. Jenom inženýra Jiřího Kurku a pak paní profesorku Zahrádkovou.

Jaký to byl pocit, když padla nadvláda komunismu?

Ze začátku to byla strašná euforie, měli jsme strašnou radost, uvědomovali jsme si, že se povedlo něco, co se nepovedlo našim otcům v 68. roce, ale pak jsme si velmi rychle uvědomili (alespoň někteří z nás), že nastává hrozně tvrdá práce a dlouhá doba, kdy se to všecko bude měnit, zejména v myslích lidí.

Kolik studentů z vaší školy se povstání přibližně účastnilo?

Aktivně jich moc nebylo. Těch aktivních, kteří opravdu něco tvořili, bylo asi 10 až 20% ze všech. Ale je fakt, že když se pořádala generální stávka, to bylo to nejdůležitější, co se událo na začátku prosince, už tam byli všichni.

Jak povstání probíhalo?

Začalo v Praze, to asi víte, ale to byla poslední kapka, takový spouštěč, jinak nálady ve společnosti byly dlouho napjaté. Dlouho se vědělo, že se něco musí stát a souviselo to samozřejmě se situací v tehdejších Sovětském svazu.

A lidé toho využili?

Využili toho ve všech sovětských republikách i v satelitech - Polsku, Maďarsku, východním Německu i u nás. Po celé republice šli studenti do nějaké stávky. V Třebíči to bylo tak, že tady začali svolávat shromáždění někteří lidé, kteří už byli na pokraji disentu, například Milan Štátný, to byl největší tahoun. Na náměstí proběhly mítinky, takové ještě velmi nejisté, a potom vypukla generální stávka, kterou organizovali kluci z průmyslovky. Akorát, že ve chvíli, kdy bylo jasné, že generální stávka bude a že to budou organizovat oni, zjistilo se, že je to hodně nepřipravená věc, že to bylo z takové euforie, z toho mladického nadšení, ale moc organizačně to připravené nebylo, tak se do toho vložili někteří dospělí a pomohli stávku zorganizovat. A právě tam jsem se objevil já, protože jsem celou stávku moderoval.

Připravoval jste se nějak na povstání?

Ne, vůbec ne, já jsem se nepřipravoval na nic, ono to přišlo hodně narychlo a náhodně. Šel jste do toho prostě po hlavě. Bylo to proto, že skutečně můj základní motiv, proč jsem se do toho angažoval a míchal, byl, že mi přišlo, že kantoři nemůžou nechat studenty ve štychu, to by bylo navýsost zbabělé.

Jaké slogany vykřikovali lidé nejčastěji?

Ježiš to fakt nevím. To si vůbec nepamatuji. Ta situace trvala nějakou dobu, takže když tomu říkáte povstání, tak to nebyla až tak úplně pravda. 17. listopadu byla demonstrace v Praze a tady ne. Až když se lidé dozvěděli, že tam byly docela tvrdé represe a že tam byli zranění, tak se naštváli a začaly i v menších městech nějaké akce, ale trvalo několik dní, než se lidé sešli na náměstí. Studenti jezdili po školách, po závodech a mobilizovali lidi, aby do toho šli také. Generální stávka byla až začátkem prosince, čili to trvalo nějaké dva týdny, než k ní došlo. Teprve potom vládnoucí moc viděla, že jde do tuhého a že už to nemůžou zvládnout, jediné, že by použili sílu a to teda našťěstí neudělali. To byla vlastně Sametová revoluce? No, to celé a teprve potom dosáhla opozice toho, že se v ústavě zrušila vedoucí úloha komunistické strany a že došlo k vyjednávání mezi Havlem a tehdejší vládou. Až potom proběhly první svobodné volby a opravdu se do parlamentu dostaly i jiné strany. Takže se nedá říct, že by lidé vyšli do ulic a všechno se zhroutilo a skončilo, to tak není. To, co jste viděli v těch novinách, to byly

záběry právě z té generální stávky. Ta byla hrozně důležitá, protože se ukázalo, že lidi, a je jich velké množství, komunisty nechtějí.

Chtěl byste se někdy vrátit do doby, kdy vládli komunisté?

Ne, určitě ne.

Co byste nám ještě ke komunismu řekl?

Současná generace, to jste vy, to má těžší v tom, že se musí o sebe postarat, že se uplatní jenom ten, kdo je schopnější, pracovitější, cílevědomější a spolehlivější a který ví, co chce. Ti, kteří se flákají, tak se nemají dobře. Tenkrát se měli „dobře“ všichni, bylo to jedno, měli se stejně blbě, tak. Bylo to jednodušší, že se o sebe člověk nemusel starat. No a těžší to máte v tom, že máte horkou konkurenci a prosadí se opravdu jenom ti nejlepší.

Odpovídá Petr Chmel:

Jaké byly vaše pocity při Sametové revoluci?

Velice příjemné, protože vlastně situace se diametrálně změnila, my jsme vlastně byli taková lehce neposlušná skupina, měli jsme už zakázáno cestovat do zahraničí, protože nám odebrali pasy, tak jsme byli rádi, že se to takhle převrátilo a že prostě u nás vznikl normální demokratický režim, který je všude v demokratické Evropě.

Co vás vedlo k tomu, že jste na trebičskou věž vyvěsil naši státní vlajku?

Je to jednoduché, protože já jsem vlastně od roku 1986 dělal výškové práce všeho druhu a jelikož jsme k tomu lezení průmyslovému měli blízko, tak jsme se domluvili ještě s dvěma kamarády Otou Maternou a Standou Neumannem. Vylezli jsme tam a pověsili jsme na věž, která je vidět široko daleko, státní vlajku československou, protože jsme si mysleli, že je to dobrý nápad.

Plánoval jste svůj čin dopředu?

Neplánovali, bylo to spontánní rozhodnutí.

Máte vlajku ještě dnes?

Vlajku má myslím buď Standa Neumann nebo Ota Materna, já ji nemám, ale existuje.

Byl to problém vystoupit na věž?

Nebyl, protože v té době jsme se tím živili a byla to otázka krátkého času.

Podporoval vás někdo z blízkých?

Nepodporoval, v podstatě jsme to dělali sami tři, na vlastní triko v tom spontánním rozhodnutí.

Kde jste vzali vlajku?

Vlajku buď donesl Ota Materna nebo asi Standa Neumann.

Chtěl byste se někdy vrátit do dob komunismu?

Ne, nechtěl.

Zúčastnil jste se některých těch povstání?
No to nebyla povstání, to byly demonstrace, byly už vlastně v roce 1988, to bylo 60. výročí vzniku republiky a potom jsme byli na Palachově týdnu v lednu roce 1989.

Co byste nám ještě řekl k té Sametové revoluci?

To je dost široká otázka, především jsme už v našich kruzích tušili, že něco se musí stát, protože ten režim byl už tak morálně prohnitý, že se rozpadal před očima. Přitom si toho málokdo všiml, všichni předpovídali, že bude trvat dál, ale v podstatě se rozpadl při prvním impulsu, myslím si i že ne moc důležitém, což byla vlastně 17. listopadu demonstrace studentů k uctění studenta Opletala, kterého zastřelili Němci. Režim se začal rozpadat samovolně sám od sebe, takže to bylo velice příjemně zjištění, takže vlastně netekla krev. Prostě všechno proběhlo, dá se říct, v klidu.

(Zkráceno pro potřeby časopisu)

Autor: Michaela Doležalová, Petr Řezáč, Lukáš Abrahám, Dominik Jeřábek, VI. C

SOUTĚŽE

Protože toto je poslední číslo tohoto školního roku, rozhodla se redakce uspořádat hned dvě soutěže.

Ta první bude o školní tričko a tady je otázka: Kolik žáků má naše škola?

Vaše odpovědi doneste na papíře formátu A5 se jménem, příjmením a třídou paní učitelce Pokorné do 10. 6. 2010. Poté budou vylosováni tři výherci.

Druhá soutěž bude trochu složitější, ale samozřejmě tomu bude odpovídat i cena. Výherce získá VIP vstupenku pro sebe a jednoho rodiče na zábavné odpoledne s MANN+HUMMEL 24. července odpoledne. Bližší informace se výherce dozví osobně. Otázku si ale musíte najít. Je ukryta v jednom z našich článků. (Co vyrábí firma MANN+HUMMEL?)

Možnost odpovědi i uzávěrka je stejná jako u předešlé soutěže.

Hodně štěstí a těšíme se na vaše odpovědi.

Redakce

Neváhejte, hledejte odpovědi, pište!

Projektové vyučování v 6. ročníku

Ve dnech 5. - 6. května prožily šesté třídy zajímavé chvíle. V rámci projektu o starověkém Řecku prošly několika dílničkami. Žáci se zábavnou formou dozvěděli o životě ve starověkém Řecku, připravili a ochutnali typický řecký salát, připomněli si a doplnili si učivo dějepisu, přírodopisu, zeměpisu, literatury, tělesné i výtvarné výchovy. A to vše v dílničkách, které pro ně vyučující připravili.

U paní učitelky Dobšínské jsme vyráběli masky ze sádry. Tato dílnička se nám velmi líbila, protože pracovat se sádrovou byla velká zábava. Ale shánět sádrové obvazy bylo úplně něco jiného. Pokud budete mít štěstí, seženete obvazy a bude se vám chtít pustit se do práce, tady máte návod:

1. Svážete si vlasy obvazem a namastíte si obličej krémem.

2. Podložíte si kartonem hlavu a na tričko si položíte papírové ubrousky, abyste si ho nezamazali.

3. Předem nastříhané plátky sádrového obvazu namočíte do vody, rozprostřete je po celém obličejí a rozmažete je. **NEDÁVEJTE PŘES NOSNÍ DÍRKY!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!**

4. Masku opatrně sundejte.

5. Potom se pořádně umyjte.

V rámci výtvarné výchovy jsme masky dokončili. Motivací pro malbu masky byly přírodní živly a abstraktní obrazy. Nešlo tedy jen o malbu masky, ale o vytvoření souladu masky s pozadím. To jsme malovali na karton. Než jsme se pustili do práce, nakreslili jsme návrh. Na malbu masky jsme použili balakrylové a akrylátové barvy. Po zaschnutí jsme povrch natřeli lakem.

Příklad výsledků naší práce si prohlédněte na poslední straně časopisu.

Petr Řezáč, VI. C

ŽIVOT KOLEM NÁS

Konečně jsme se dočkali

Velice dlouho jsme po našem výměnném pobytu čekali, až Němci přijedou k nám a konečně jsme se dočkali 5. května 2010... Celý den jsme pořádně nemohli nic dělat, jak jsme byli natěšení, a když jsme na ně čekali v pět hodin u školy, celí jsme se třásli nervozitou. Když však přijeli, jako by nervozita odpadla a všichni se radostně objímali :). Ten den už jsme však neměli žádný program – jeli jsme domů na večeri.

Další den jsme se přivítali o půl deváté, vyfotili jsme se a prolezli křížem krážem školu. Poté byly nějaké jazykové animace jen pro Němce – my jsme rozebírali deník, co jsme dostali. Po obědě ve školní jídelně jsme se vydali do města na přivítání na radnici a potom jsme valili na věž a na Stadt-Rallye. Nakonec dne jsme měli v 19:00 bowling. Všichni jsme si ho rádně užili.

Na pátek jsem se konkrétně těšila nejvíce. Hned z rána jsme odjízďeli do Jihlavy, kde jsme jeli do vodního ráje . Hned potom jsme jeli zase zpět do školy na oběd a dělali jsme ve škole workshopy – der Schmuck a lezení.

V sobotu jsme jeli na celodenní výlet – do Brna. Tam jsme si krátce Brno prohlédli a vyrazili jsme na dvě hodiny do Vaňkovky. Tam zrovna byla nějaká zkušební show, kde jsme mohli tancovat na tanečních podložkách. Někteří Němci na nich byli zdaleka nejlepší. Nato jsme jeli do Punkevních jeskyní. Teda přijeli jsme a potom jsme šli rozbláceným lesem.

Celou neděli jsme měli program v rodinách – my konkrétně jsme se šli projít, na tenis, plavat, potom do pizzerie a nakonec za ostatními do lanového centra.

V pondělí jsme měli takový „vědecký“ den – prvně jsme navštívili TTS a nato jsme jeli do Infocentra v Dukovanech. A večer

– očekávaná diskotéka v klubu Golem. Tu jsme si doopravdy velice užili.

V úterý, to byl poslední den, jsme ráno už se s balenými kufry Němců jeli do školy, potom do Prahy, kde jsme si ukázali nejdůležitější věci a potom tříhodinový rozchod na Václavském náměstí. Tam jsem si sice nekoupila nic, ale setkala jsme se po dlouhé době s kamarádkami Siggmou a Sidžej. Po rozchodu bohužel nastala ta nejhorší chvíle – loučení. Dlouho jsme se objímali, ale stejně jsme se nakonec museli rozloučit, označit si jízdenku a metrem odjet.

Když na ně vzpomínám, pořád při psaní tohoto článku brečím. Doufám, že se nakonec domluvíme a o prázdninách uspořádáme nějakou naši vlastní soukromou výměnu. Už teď se domlouváme :)

Děkujeme za organizaci paní učitelce Fišerové a paní učitelce Zahradkové.

Autor: Michaela Cahová, VIII.C

Společně s Němci

Foto: Jaroslav Dejl

Jak žáci VIII. C hodnotili výměnný pobyt Třebíč - Grossbottwar

Hodnocení programu v Německu:

73% hodnotilo na 1 (16 osob)
23% hodnotilo na 2 (5 osob)
4% hodnotilo na 3 (1 osoba)

Spokojenost s nabídkou programu:

SPORTOVNÍ – 59% na 1 (13 osob)
18% na 2 (4 osoby)
23% na 3 (5 osob)
KULTURNÍ – 68% na 1 (15 osob)
28% na 2 (6 osob)
4% na 3 (1 osoba)
EKOLOGICKÝ - 18% na 1 (4 osob)
50% na 2 (11 osob)
29% na 3 (6 osob)
4% na 4 (1 osoba)
SPOLEČENSKÝ - 73% na 1 (16 osob)
23% na 2 (5 osob)
4% na 3 (1 osoba)

Zlepšení v němčině:

na 1 – 18% (4 osoby)
na 2 – 60% (13 osob)
na 3 – 18% (4 osoby)
na 4 – 4% (1 osoba)

Nejvíce se líbilo:

Muzeum Porche, Mercedes – 6 osob
Zábavný park – 6 osob
Ubytování v rodinách – 8 osob
Atmosféra rodin – 6 osob
Bruslení – 6 osob
Škola – 2 osoby
Grossbottwar – 1 osoba
Prasátka – 1 osoba
Vinice – 3 osoby
Bowling – 1 osoba
Komunikace – 2 osoby
Nachtwanderung – 5 osob

Nelíbilo se:

Showman – 2 osoby
Loučení – 6 osob
Chtěli jsme bydlet sami
Příliš volného času
Mohli jsme se málo sprchovat

Přáli jsme si:

Poznat více památek
Více sportu
Alespoň se ještě jednou sejít – 3 osoby
Výměna alespoň 14 dní
Měli bychom si vybírat my je - 3 osoby
Chyběla u nich diskotéka
Méně či více kultury, celková spokojenost

Němečtí kamarádi

Foto: Kateřina Kršková

Hodnocení programu v Třebíči

62% hodnotilo na 1 (13 osob)
38% hodnotilo na 2 (8 osob)

Spokojenost s nabídkou programu:

SPORTOVNÍ – 67% na 1 (14 osob)
29% na 2 (6 osoby)
5% na 3 (1 osob)
KULTURNÍ – 43% na 1 (9 osob)
48% na 2 (10 osob)
19% na 3 (3 osoby)
EKOLOGICKÝ - 48% na 1 (10 osob)
29% na 2 (6 osoby)
29% na 3 (6 osoby)
5% na 5 (1 osob)
SPOLEČENSKÝ - 71% na 1 (18 osob)
15% na 2 (4 osoby)
10% na 3 (2 osob)

Zlepšení v němčině:

na 2 – 52% (11 osob)
na 3 – 43% (10 osoby)
na 4 – 5% (1 osoba)

Nejvíce se líbilo:

Aquapark – 23 osob
Disko – 8 osob
Bowling – 3 osoby
Lanové centrum – 4 osoby
Vzájemná komunikace
Stadtrallye
Školní hřiště
Organizace
Volnost v Praze
Dukovany
Hlášky v autobuse

Nelíbilo se:

Stadtrallye – 3 osoby
TTS – 9 osob
Dukovany – 3 osoby
Rozloučení v Praze – 4 osoby
Loučení – 5 osob
Počasí – 3 osoby

Návrhy :

Delší disko – 5 osob
Kratší rozchod v Praze – 3 osoby
Delší rozchod v Praze – 3 osoby
Moc ekologie
Cizí lidé na disco

Přátelské objety

Foto: K Kršková

V jaké jste zemi?

Část třídy 7. B navštívila v termínu 19. - 24. 5. Londýn. Protože cesta byla dlouhá, příležitostně jsem si dělala poznámky a podávala informace mamce. A pokračovala jsem i v Londýně:

STŘEDA 19.5.

13:05 h Start expedice Odyssea Londýn

Tak jsme v Praze. Stal se mi první trapas – u záchodu jsem si zaplatila vstup, ale hned jsem ho stornovala - poslechla jsem kamarádku. Za půl hodiny už jedeme dál, doufám, že na nás zbude místo, protože při cestě sem jsme si neměli kam sednout. Nakonec nás posadili dozadu...

ČTVRTEK 20.5.

Je 0:59 a jsme na německé benzínce. A nebyli bychom to my, kdyby se nám nestal další trapas. Záchody se platily, ale my jsme neměli peníze, a tak jsme se dovnitř dostávali otvorem pro malé děti. Všichni, kromě pana ředitele... Jinak se každou chvíli otepluje a nejde nám spát, ale už se těšíme na cíl.

SMS: *Ahoj, tak jsme 60 kilometrů od Bruselu. A nevolej mi, jenom piš, zbytečně se mi odečítají peníze. Pa*

Máme za sebou první pasovou a zavazadlovou kontrolu. Francouzi nám neustále něco povíдали, ale my nevěděli co, byla to legrace. Kontrolovali nám batohy a kufry jako v detektivce.

SMS: *Jsmo v Anglii a máme za sebou první pasovou a zavazadlovou kontrolu.*

SMS: *Jsmo v autobuse a pojedeme vlakem pod mořem. Je to super!*

SMS: *Právě jsme dojedli u „Mekáče“ a míříme do hostelu. Tak se měj pa pa.*

Tak jsme v metru, přejezení z Mc Donalds, unaveni z procházky po městě a natěšení do postele. Na lodi se nám také líbí-

Hranolkový slon

Foto: Kathrin Decknerová

U nultého poledníku v Greenwichi

lo, tunel pod Temží byl sice dlouhý, ale zvládli jsme ho. Co se učitelů týče, mají moc dobrou náladu a odpovídají velmi vtipně.

SMS: *Tak jsme v hostelu, je celkem hezký a chystáme se spát. Zítra ti napíšu. Dobrou.*

PÁTEK 21.5.

SMS: *Tak jsme po snídani a chystáme se vyrazit. Mám skoro vybitý mobil, tak se ti ozvu až večer. Měj se. (dostat se k nabíječce byl naldilský úkol).*

Jsmo v parku a čekáme na výměnu stráží. Fotili jsme se u hranolkového slona (po celém Londýně je rozmístěno přes tři sta různých pomalovaných slonů) a spolužák se právě snaží chytit holuba – má slíbenou sušenku. Další člen naší výpravy si pro změnu máchá ponožku v kašně.

Jsmo v parku, kde je socha Shakspeara a Chaplina a máme patnáct minut rozchod. Předtím jsme čekali na výměnu stráží, ale skoro nic jsme neviděli, protože skoro vše se odehrávalo za branami, kam jsme se nedostali. Poté jsme se šli „naobědvat“ (naš oběd byl obložený toast) do krásného parku, kde je malá ptačí rezervace. A před chvílí jsme byli v galerii, kde jsem panu řediteli koupila britskou vlaječku, aby byl vidět. Tak. A já si jdu dát „šlofika“.

Sedíme na náměstí a smějeme se místním bavičům. Asi 20 centimetrů ode mě je houf holubů. Kousek dál se právě chystá

vystoupit nějaký černošský tanečník a rozvíčuje se salty. Tak já se jdu dívat...

Jsmo v sále a za chvíli začne muzikál MAMMA MIA. Je to úžasný sál, pod pódiem živý orchestr a všechno je to „z kopce“. Musím to vyfotit!

A jsmo zase v metru. Jedeme do hostelu, po procházce čínskou čtvrtí a večeri u mistra Wu. Jsmo unaveni, protože jsmo prošli snad celý Londýn. Ale těším se na zítřka, půjdeme nakupovat hadříky a taky na Londýnské oko. Jupííí!

SOBOTA 22.5.

SMS: *Můžeš mi zavolat, už mám trochu nabitý mobil.*

Jsmo v Hyde parku a odpočíváme po nákupech a Londýnském oku. Nakupovali jsme v Primarku, to je obrovský obchod s oblečením a botami. Co se týče „oka“, fronta na něj byla hrozně dlouhá, ale pohled na Londýn byl úžasný, ale vyfotit se to nedá, pravý zážitek je ze vzduchu. Nyní nás čeká jen cesta metrem, večere v hostelu a natírání spálenin. Je tu totiž hrozně teplo, asi 26°C. Ale zítřka už jedeme domů, kde je zřejmě chladněji. Ach jo!

NEDELE 23.5.

Dnešek je poslední den našeho výletu. Právě sedíme v metru a máme před sebou 14 zastávek. Poté zamíříme do muzeí. Z Londýna odjíždíme v pět hodin, ale uteče to rychle, škoda.

Sedíme v parku a užíváme si poslední zdejší oběd. Před chvílí jsme byli v přírodovědném muzeu a byla to nádhera. Zažili jsme napodobeninu zemětřesení a zkusili si mnoho pokusů. Opět nepopsatelný zážitek.

SMS: *Jsmo v autobuse a za chvíli vyjždíme. Ozvu se ti ve Francii.*

SMS: *Jsmo mistři světa. Hurááá! Doufám, že jste se dívali! Dobrou.*

PONDĚLÍ 24.5.

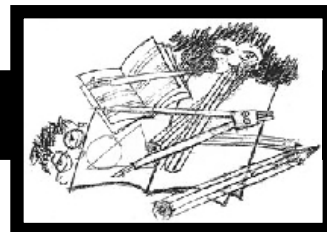
TELEFONÁT: „Tak kde jste?“ „Na benzínce.“ „A v jaké jste zemi?“ „Já nevím.“ „A co vidíš?“ „AAA AUTO.“ „Tak to už jste v Česku, tak se mi ozvi v Praze, měj se.“ (to víte, rozespalost)

Jsmo v autobuse a jedeme z Prahy. Naš zájezd je bohužel u konce a my opět půjdeme do školy. Ale bylo to super! Dospěláci (alias pane řediteli a paní učitelko Janíková) DĚKUJEME!

SMS: *Jsmo po jídle a vyjždíme z Prahy.*

17:10 h Odyssea Londýn 2010 končí.

Autor: Kathrin Decknerová, VII. B

Na Ukrajině žijí naši noví kamarádi

Žáci naší školy strávili několik zajímavých dnů u přátel na Ukrajině. Na cestu se vydali 19. května a ihned po návratu 25. května se s námi žákyně VIII. B podělily o své zážitky.

Právě včera jsme se vrátily z týdenního pobytu v Užgorodě na Ukrajině. Jsme ještě teď dost unavené, protože cesta autobusem byla dlouhá, navíc jsme si s sebou vezly spoustu zážitků.

Protože se už druhý rok učíme rusky, chtěly jsme si jednak vyzkoušet v praxi naše jazykové schopnosti, jednak se dovědět, jak skutečně žijí lidé na východ na naší státní hranici. A protože je Rusko příliš daleko, rozhodla paní učitelka Chlachulová, že se pojedou na Ukrajinu. Spojila se s jednou školou v Užgorodě a během pár měsíců bylo přátelství na světě.

V Užgorodě, který má asi 130 tisíc obyvatel a nachází se pouhých 10km za hranicemi Slovenska, žije spousta zajímavých a dobrých lidí. Bydlely jsme v rodinách, které se o nás velice dobře staraly a které nám ukázaly, jaký je opravdový život obyčejných lidí a jak krásná a čistá je zde příroda. Neviděly jsme žádné loupeže či vraždy, o kterých se neustále mluví v televizi, zato jsme poznaly, jak hezké toto město je a jaká je škoda, že příliš mnoho Čechů nad touto zemí ohrnuje nos.

U busty T. G. Masaryka

Foto: Soňa Chlachulová

V říjnu 2010 k nám do školy přijedou ukrajinské děti, abychom jim také mohly ukázat, že i naše země má své kouzlo.

Autor: žákyně VIII. B

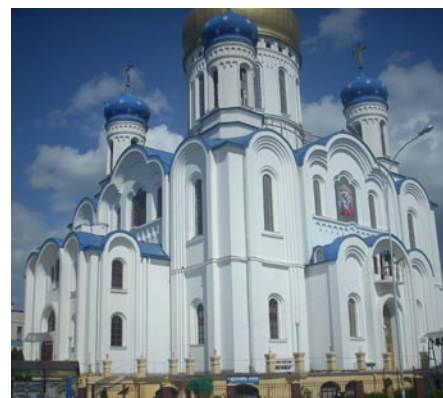
Na venkově

Foto: Soňa Chlachulová

Naše škola

Foto: Soňa Chlachulová

Pravoslavný kostel

Foto: Soňa Chlachulová

Milí čtenáři rubriky Příroda,

představuji Vám poslední články z rubriky Příroda za tento školní rok. Jelikož já, zodpovídající za rubriku Příroda, odcházím pomalu ale jistě pryč ze základky, nevím, jak bude v dalším roce tato rubrika pokračovat. Ale i přesto pevně doufám, že se najde někdo, kdo miluje přírodu a zvířata stejně jako já a s radostí naváže na moji práci.

Nadcházejícím deváťákům přeji, aby si vždy šli za svým cílem, ale především, aby byli rádi, že jsou na základce. Některým deváťákům se z Benešky vůbec nechce. Přeje jen to je náš „druhý“ domov, který jsme navštěvovali dlouhých devět let.

Všem přeji krásné zbývající školní dny, ale především krásné letní prázdniny, které budou snad plné sluníčka. Následujícím příspěvkem ukončuji svoji práci v časopisu GAG-BEN.

Kristýna Kazdová

Shirský kůň

Původ: Anglie

Typ: Chladnokrevník, tažný kůň

Největší koňské plemeno na světě. Výška se pohybuje v rozmezí 170-180cm v kohoutku. Dnes jej můžeme vidět v lese, při tažných pracích a nebo na různých přehlídkách.

Klisna Najty

**Máte rádi zvířata?
Chováte nějaké zvířátko?
Napište nám o svých zkušenostech!
Budete vítáni na našich stránkách!**

Bearded kolie

Každému milovníku psů zůstane navždy v paměti plemeno bearded kolie. Je to nenápadný úžasný pes s velkým srdcem a temperamentem. Má krásnou dlouhou srst, silné a mohutné packy, silný krk s elegantně nesenou hlavou. Je to vynikající společník pro jakéhokoli psí sporty, miluje vodu a dovádění s dětmi. Zbarvení tohoto pejska je vždy dvojbarevné. Nikdy ho ovšem neuvidíme v čistě černé barvě. Vždy je kombinace s bílou. Nejčastějším zbarvením beardetek je modrá s bílou, černá s bílou a ojediněle i hnědá s bílou. Hodí se pro jakéhokoliv „blázna“ s velkým srdcem.

Autor: Kristýna Kazdová, IX. A, zdroj: mé vlastní znalosti

Bearded kolie

Navštívil nás papoušek Ferda

Minulý týden nám maminka naší spolužačky Verči Divišové do školy přivedla (spíš přinesla) vzácnou návštěvu - papouška Ferdu. Žako šedý jménem Ferda je vlastně ještě papouščí děťátko, protože jsou mu teprve čtyři roky, a tenhle druh papoušků se dožívá šedesáti až osmdesáti let. Nejprve nám paní Divišová vyprávěla, odkud žako pochází, jak se chová, co potřebuje a co má rád, čím se živí a jak s ním zacházet, aby se cítil dobře a spokojeně, i když nežije doma v Africe, ale v bytě v kleci. Mohli jsme si ho i pohladit.

Aby se Ferda mohl rozkoukat, přestal se bát a rozmluvil se, zůstal s námi celé dopoledne. Seděl na bidýlku, koukal po nás, louskal si oříšky. My jsme museli být obzvlášť hodní, protože každý rychlý pohyb nebo hlasitý zvuk ho polekal. Pak nám říkal „ČAU“, vrzal jako skříň, smrkal jako tatínek, kašlal jako dědeček a žvatlal si.

Verča říkala, že když byli na dovolené a Ferda na prázdninách u babičky, naučil se tam štěkat, mňoukat i kokrhát. Zkrátka i Ferda se učí cizí jazyky.

Když si pro něj paní Divišová přišla, dal Verči pusinku a my si říkali, že jsme měli jeden den prima nového spolužáka.

Žáci VI. B

Plejtvak obrovský

Plejtvak obrovský je mořský savec z řádu kytovců. Je to největší současný žijící živočich a podle dosavadních informací i největší živočich vůbec, alespoň z hlediska hmotnosti. Délka těla dosahuje až kolem 30 metrů (rekordní jedinec měřil 33, 59 m), hmotnost asi 181 tun. Je tedy nejtěžším živočichem všech dob. Hmotnost jazyka: až 2,9 tuny. Plejtvak má proudnicový tvar těla. Umí plout rychlostí až 20 uzlů (cca 36 km/h) a řadí se tak mezi nejrychlejší mořské živočichy. Živí se krilem. Jeden plejtvak obrovský pozře každý den odhadem na 40 miliónů těchto drobných koryšů, což odpovídá přibližně 4 tunám krilu.

Vorvaň obrovský

Vorvaň obrovský je největší z ozubených velryb a věří se, že jde o vůbec největší ozubené zvíře na světě, jaké kdy žilo – největší doložený jedinec pravděpodobně dosahoval až 28 metrů délky a váhy 150 tun. Vorvaň je výjimečný svou velkou hlavou, zvláště samec. Hlava samců tvoří zpravidla třetinu délky jejich těla. Na rozdíl od hladké kůže většiny jiných velryb je kůže na hřbetu vorvaně obvykle hrbolatá, dobrovolníky pozorujícími velryby bývá přirovnávána k sušené švestce. Vorvani mají jednotně šedou barvu, která na slunečním světle může působit jako hnědá. Někdy se objevují i albíni, bílí vorvani byli skutečně pozorováni. Samci jsou typicky o 30 % až 50 % delší (16–18 m) než samice (12–14 m) a asi dvakrát těžší (50 000 kg proti 25 000 kg). Při narození měří samci i samice kolem 4 m a váží 1 000 kg. Samice jsou březí každých čtyři až šest let a březost trvá přinejmenším 12 měsíců, ale může se protáhnout až na 18 měsíců. Starost o mláďata zabírá dva až tři roky. U samců trvá puberta asi 10 let mezi 10. a 20. rokem věku.

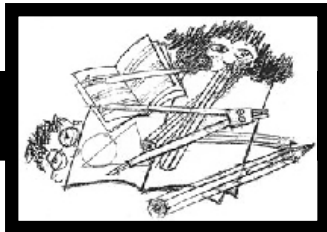

Plejtvak myšok

Plejtvak myšok, známý též jako plejtvak tmavý, je velký mořský savec, zástupce čeledi plejtvakovitých. Je druhým největším a jedním z nejrychlejších kytovců, po plejtvakovi obrovském druhý největší žijící tvor na světě. Dosahuje délky téměř 27 m a hmotnosti 45 až 75 tun. Plejtvak myšok je štíhlý kytovec s šedomodrým zbarvením na zádech a s bílým břichem. Šedé má i ploutve hřbetní, ocasní i prsní. Hřbetní ploutve leží na začátku poslední třetiny těla a má vydutý zadní okraj. Na břicho má také 55 - 100 hrdelních záhybů. Rozeznáváme přinejmenším dva recentní poddruhy: plejtváka myšoka severoatlantického a plejtváka jihoatlantického. Obývá všechny světové oceány, od polárních až po tropické oceány. Chybí pouze ve Středozezemním, Baltském a Rudém moři a v Perském zálivu. Největší část plejtvaků obývá chladné severní vody. Kromě bručivých, hučivých a skřípavých zvuků vydává plejtvak myšok i nesmírně hlasité hluboké sténání, které je možné slyšet na vzdálenost několika kilometrů. Stejně jako ostatní plejtvací podniká i plejtvak myšok dlouhé migrace z vysokých zeměpisných šířek v létě do chudších tropických regionů přezimovat a rozmnožovat se. Živí se většinou krilem, koryšy a rybami, např. huňáčky severními nebo sledi, které loví velmi rychlými vpády do jejich pospolných hejn. Do tlamy nabírá ohromné množství vody, zavře tlamu, vodu vypustí a ryby, které se zachytají na kosticích, poté spolknou. Jeho kořistí se mohou stát i různé druhy menších chobotnic. Samice rodí po 11 měsících jediné mládě, které po narození měří až 6,4 m. Osamostatňuje se ve věku 9 - 10 měsíců, což znamená, že má jediného potomka každý druhý rok, takže slabá populace vyžaduje k zotavení několik desítek let.

Autor: Jakub Štěrba, VI. C
Zdroj: webové stránky

Připravujeme se, závodíme, vyhráváme

Běhej, házej, skákej

Dne 10. března se konal další závod ze série Běhej, házej, skákej, který pořádá pro atletické přípravky z města Třebíče TJ Spartak Třebíč, atletický oddíl. Místem konání byly tentokrát tělocvičny ZŠ Benešova Třebíč. Celkem se zúčastnilo 78 mladých atletů, kteří soutěžili ve třech disciplínách.

Velikonoční laťku vyhrál Jiří Sýkora

Jiří Sýkora z 9.C se stal suverénním vítězem jarní Velikonoční laťky, která se konala dne 25. 3. 2010 v naší tělocvičně. Kromě žáků naší školy se v exhibici představil juniorský reprezentant ČR a absolvent atletických tříd Jan Kašpar, který drží výkonem 205 cm okresní rekord ve skoku vysokém. Uvidíme, kdo ze současných žáků půjde v jeho stopách. Zatím nejdále je právě Sýkora, který si z letošních halových mistrovství republiky přivezl stříbrné medaile za sedmiboj a pochopitelně za skok vysoký. K těmto úspěchům ho dovedl pan učitel Pavel Svoboda, který je zároveň i trenérem Jana Kašpara.

Výsledky Velikonoční laťky na ZŠ Benešova: 6. třídy: 1. Burešová 115, 2. Čičáková 115, 3. Indráčková 115 – 1. Jakub Mikoláš 130, 2. Zahradka 125, 3. Jan Mikoláš 120. 7. třídy: 1. Fialová 130, 2. Böhmová 120, 3. Jílková 110 – 1. Dolák 140, 2. Palát 125, 3. Kotrba 120. 8. a 9. třídy: 1. Vejmelková 135, 2. Krausová 130, 3. Frühaufová 125 – 1. Sýkora 170 cm, 2. Kroupa 160, 3. Musil 155. Exhibice: Kašpar 195.

Pondělní Běh na Hrádku

Za krásného počasí se v pondělí 19. dubna jako každý rok touto dobou běhalo na Hrádku. Soutěžily všechny ročníky naší školy a zde jsou výsledky těch nejlepších:

1. třídy (300 m): 1. Palas 1:14, 2. Sychra 1:15, 3. Křeček 1:18 – 1. Nestrojilová 1:16, 2. Průžová 1:21, 3. Lokvencová 1:25 (všichni 1. B).
2. třídy (500 m): 1. Mastný 1:37, 2. Blažek 1:40, 3. Matyáš Dvorský 1:42 (všichni 2.A) – 1. Dokulilová 1:49, 2. Procházková 1:55, 3. Jelínková 1:56 (všechny 2.C).
3. třídy (500 m): 1. Krejčířík 1:32, 2. Bartošek 1:32, 3. Janík 1:38 = třídy neuvedeny – 1. Kylerová (3.B) 1:39, 2. Brejčáková (3.C) 1:47, 3. Krajčová (3.B) 1:48.
4. třídy (500 m): 1. Dan Zbránek 1:32, 2. Šesták 1:34, 3. Hlaváč 1:35 = třídy neuvedeny

– 1. Švehlová (4.C) 1:43, 2. Dočekalová (4.B) 1:44, 3. Matoušková (4.C) 1:45.
5. třídy (800 m): 1. Cíla 3:40, 2. Horáček 3:47, 3. Hrbáček 3:52 = třídy neuvedeny – 1. Jordánová (5.C) 3:06, 2. Paráková (5.C) 3:37, 3. Zuzana Frühaufová (5.B) 3:42.
6. třídy (800 m): 1. Jan Zbránek (6.B) 2:58, 2. Jakub Mikoláš (6.C) 3:01, 3. Sedláček (6.B) 3:02 – 1. Čičáková 3:24, 2. Burešová 3:38, 3. Pokorná 3:50 (všechny 6.B).
7. třídy (800 m): 1. Petr Kratochvíl (7.B) 2:56, 2. Dolák (7.B) 3:02, 3. Kabátek (7.A) 3:09 – 1. Jílková (7.B) 3:33, 2. Jitka Polášková (7.A) 3:54, 3. Šubrtová (7.A) 3:55.
8. a 9. třídy (800 m): 1. Kroupa (9.B) 2:51, 2. Sedlák (9.C) 3:02, 3. Němec (9.B) 3:06 – 1. Attasková 3:19, 2. Sylvestrová 3:21, 3. Andrea Frühaufová 3:28 (všechny 8.B).

Běh Lorenzovými sady

V sobotu 27. 4. 2010 proběhl na tratích v Lorenzových sadech a v Lisčí 71. ročník nejstaršího běhu na Moravě. V konkurenci závodníků z celého kraje se výborně umístilo i několik žáků a žákyň naší školy.

Z výsledků 71. ročníku Běhu Lorenzovými sady: Dorost 2,2 km: 5. Jakub Němec 10:52. St. žákyň 1,4 km: 5. Andrea Frühaufová 6:49. Ml. žáci 1,4 km: 3. Jakub Mikoláš 5:17. Ml. žákyň 800 m: 1. Petra Jordánová 3:22. Nejmladší žáci 800 m: 1. Tomáš Hrbáček 3:37.

1. kolo KPD mladšího žactva

Dne 16.5.2010 se uskutečnilo na stadionu TJ Spartak Třebíč 1. kolo KPD mladšího žactva.

60m ml. žákyň

1.	Pohořelická Anna	6. B
2.	Pokorná Veronika	6. B
3.	Fižová Michaela	6. B

800m ml. žákyň

6.	Pokorná Veronika	6. B
9.	Fižová Michaela	6. B
	Divišová Veronika	6. B

60m ml. žáci

2.	Farník Michal	6. B
3.	Mikoláš Jan	6. C
4.	Tvrďý Jiří	6. B

800m ml. žáci

6.	Mikoláš Jan	6. C
7.	Farník Michal	6. B
10.	Tvrďý Jiří	6. B

KINDERIÁDA

Vynikajícího výsledku dosáhli naši mladí atleti dne 18. 5. 2010 na 12. ročníku KINDERIÁDY v Pacově.

Ze třiceti zúčastněných škol v tomto oblastním kole naši žáci s obrovským náskokem zvítězili. Tímto si tak vybojovali postup do finále této soutěže, které se uskuteční příští měsíc 22. června v Praze.

Reprezentovali nás:

Veškna Filip, Jordánová Petra 5. C
Zbránek Dan, Karšulinová Tereza 4. C
Bartošík Vojtěch, Moldovan Milena 3. C
Krejčířík Marek 3. A, Kylerová Sabina 3. B
Mastný Ondřej, Machátová Petra 2. A
Vedoucí družstva: D. Kuthan

Držte se!

Foto: David Kuthan

Okresní kolo Poháru rozhlasu

Dne 19. 5. 2010 se konalo v Třebíči okresní kolo Poháru rozhlasu mladšího žactva. Z naší školy se zúčastnilo 21 žáků.

Výsledky našich žáků (do 10. místa)

Běh na 60m ml. žákyně

pořadí	jméno	výkon	body
2	Burešová Michaela	09.38	472
4	Čičáková Darina	09.70	400
6	Kratochvílová Nik.	10.41	258

Běh na 60m ml. žáci

pořadí	jméno	výkon	body
2	Kratochvíl Petr	08.41	447
1	Mrňa Kamil	08.42	444
5	Sedláček Jan	09.11	280

Běh na 600m ml. žákyně

pořadí	jméno	výkon	body
4	Čičáková Darina	2:13.37	330
5	Kratochvílová Nik.	2:21.68	237

Běh na 1000m ml. žáci

pořadí	jméno	výkon	body
7	Sedláček Jan	3:30.19	399
6	Mikoláš Jakub	3:35.04	362
9	Špaček Dominik	4:07.07	161

Běh 4x60m ml. žákyně

pořadí	jméno	výkon	body
3	Burešová, Čičáková, Fialová, Böhmová	36.28	463
5	Lysáková, Vávrová, Cahová, Kratochvílová	40.52	235

Běh 4x60m ml. žáci

pořadí	jméno	výkon	body
1	Kratochvíl, Mrňa, Dolák, Sedláček	32.69	407
6	Mikoláš, Beránek, Kašík, Špulák	38.52	114

Skok vysoký ml. žákyně Finále

pořadí	jméno	výkon	body
3	Leona Fialková	1.30	409

Skok vysoký ml. žáci Finále

pořadí	jméno	výkon	body
4	Dolák Ondřej	1.45	352
7	Mrňa Kamil	1.35	283
10	Mikoláš Jakub	1.30	250

Skok daleký ml. žákyně Finále

pořadí	jméno	výkon	body
9	Fialová Leona	3.81	265

Skok daleký ml. žáci Finále

pořadí	jméno	výkon	body
3	Dolák Ondřej	4.59	306
7	Beránek Daniel	4.27	250

Hod kriketovým míčkem ml. žákyně Finále

pořadí	jméno	výkon	body
4	Tesaříková Aneta	39.98	355
5	Vávrová Šárka	38.22	334

Hod kriketovým míčkem ml. žáci Finále

pořadí	jméno	výkon	body
2	Špulák Adam	59.99	394
5	Tomek Ondřej	59.08	386

Okresní kolo Poháru rozhlasu staršího žactva se konalo 20. 5. 2010. Z naší školy se zúčastnilo 8 žáků.

Běh na 60m st. žáci

pořadí	jméno	výkon	body
1	Mitchell Andrej	07.39	749
2	Kroupa David	07.81	616

Běh na 1500m st. žáci

pořadí	jméno	výkon	body
4	Hvězda František	5:03.61	539
9	Karas Jan	5:18.32	459

Běh 4x60m st. žáci

pořadí	jméno	výkon	body
1	Sýkora, Kroupa, Mitchell, Hvězda	28.37	724
3	Musil, Němec, Musil, Poustka	32.12	444

Skok vysoký st. žáci

pořadí	jméno	výkon	body
1	Sýkora Jiří	1.80	627
2	Kroupa David	1.65	504
3	Mitchell Andrej	1.65	504

Skok daleký st. žáci

pořadí	jméno	výkon	body
1	Musil Vojtěch	5.57	496

Vrh koulí st. žáci

pořadí	jméno	výkon	body
1	Sýkora Jiří	14.26	744
5	Musil Vojtěch	11.25	561

V soutěži družstev se mladší i starší žáci umístili na 1. místě a postoupili do krajského kola, které se konalo 25. května v Třebíči.

Krajské kolo Poháru Rozhlasu Vysočina

Běh na 1000m ml. žáci Finále

pořadí	jméno	výkon	body
4	Kratochvíl Petr	3:24.38	445

Skok vysoký ml. žáci Finále

pořadí	jméno	výkon	body
1	Mrňa Kamil	1.45	352
2	Dolák Ondřej	1.40	317

Skok daleký ml. žáci

pořadí	jméno	výkon	body
3	Dolák Ondřej	4.66	319
5	Beránek Daniel	4.53	295

Hod kriketovým míčkem ml. žáci

pořadí	jméno	výkon	body
2	Špulák Adam	57.53	372
3	Tomek Ondřej	54.68	348

Běh na 60m st. žáci

pořadí	jméno	výkon	body
1	Mitchell Andrej	07.49	716

Skok vysoký st. žáci Finále

pořadí	jméno	výkon	body
2	Mitchell Andrej	1.65	504
3	Kroupa David	1.65	504

Skok daleký st. žáci Finále

pořadí	jméno	výkon	body
1	Sýkora Jiří	6.12	613
5	Musil Vojtěch	5.33	447

Vrh koulí st. žáci

pořadí	jméno	výkon	body
1	Sýkora Jiří	14.28	745
5	Musil Vojtěch	12.28	624

Další výsledky na www.atletika.cz

Autor: Denisa Stehlíková, Petr Mucha, IX. B,
Lukáš Abrahám, VI. C

PC

2

Online hry

Již jsme si probrali část „pracovní“ a „webovou“ jako takovou a teď půjdeme na tu pro některé mnohem zábavnější, ale na druhou stranu hodně proklínané části a tou jsou hry, a sice hry ONLINOVÉ.

Toto je hlavní „nad“ kategorie a je pod ní mnoho dalších částí.

V online hrách (myslím opravdu onlinové, ne CoD4 po netu) obecně platí toto pravidlo (nepísané, ale platí všude) – Máš peníze, jsi dobrej – a to platí všude, až na pár výjimek a tyto hry bych chtěl velice pochválit, protože zde mají studenti alespoň nějakou šanci na úspěch.

Některé hry jsou „dohrately“ a jiné jsou ve své podstatě nekonečné, ale je téměř nemožné se dostat „tam“, kde již nebudete mít co dělat.

2. 1

Podvodné stránky na internetové hry

Hodně lidí se snaží si přilepšit „protiherně“, a tak vyhledávají stránky, které by jim nějak dopomohly k jisté herní výhodě, bohužel (a i naštěstí) je většina těchto stránek podvodných a snaží se od vás jakýmkoliv způsobem vylákat heslo a ukrást Vám účet (account) a nebo vás jinak poškodit a vám v případě toho, že budete mít „šťěstí“ a najdete stránku, která není podvodná, tak vám při nejmenším hrozí BAN (blokáce účtu na jistou dobu) podle míry vašeho zvýhodnění – na youtube.com najdete mnoho videí, která vám :

- přidají věci
- přidají zlato
- vylepší vaši postavu
- jinak vás zvýhodní vůči jiným hráčům

Radím vám, těmto videím nevěřte, i když některá z nich jsou i pravdivá, ale hrozí vám za používání těchto programů přinejmenším BAN, při přidávání rubínů, diamantů a jiných bodů za reálné peníze po vás může provozovatel také chtít uhradit škodu, kterou jste jim svými neuváženými činy způsobili.

2. 2

Co nesmíte v Internetových hrách

V internetových hrách se nesnažte si jakkoliv přilepšit nepovoleným způsobem,

ktej je proti pravidlům hry a nebo porušuje VOP (Všeobecné obchodní podmínky), ať už se chcete hrát nejsilnějším hráčem své úrovně nebo chcete být nejlepší z celé hry, vždy se snažte toho dosáhnout čestně – žádné stránky, které vám dají výhodu NEJSOU povoleny v pravidlech her (alespoň nevím o pravidlech hry, kde by se uvádělo „Podvádějte jak se vám chce, Hackujte a kraďte účty atd.“ :D). Když už chcete být „ten“ nejlepší, tak zde vždy platí pravidlo (a to jsem již napsal) – Máš peníze, jsi dobrej.

2. 3

Povolené vylepšování herních postav

Zde si napíšeme o důležité věci, kterou zde „melu“ pořád dokola a to „Máš peníze, jsi dobrej“.

Pokud přece jen chcete být „ti nejlepší“, tak musíte mít peníze a chuť hrát tuto hru, jinak nikdy nedosáhnete dobrého výsledku a budete „nicka“ a nikdy nebudete patřit mezi nejlepší na své úrovni nebo v celé hře. K tomu, abyste se doopravdy stali těmi nejlepšími (a teď to myslím vážně, ale ne smrtelně vážně), tak musíte

- Nakupovat rubíny, diamanty apod. za reálné peníze
- Mít chuť tuto hru hrát i přes to, že ze začátku nebudete nejlepší
- Utrácet spoustu svého reálného času sezením u PC nebo jiného zařízení s internetem
- Když už si nakoupíte diamanty a rubíny, tak je potřeba nějak využít, což znamená, že vy se musíte SPRÁVNĚ rozhodnout, jestli utratíte své rubíny za skvělé věci (Gladius) a nebo prémiový účet, případně centurion aj. (Gladius, Divoké kmeny a snad všechny hry) a také okamžitě dostavění budov (Travian, Imperion atd.), což vám ušetří spoustu času (všechny typy, které jsem zde jmenoval).

2. 4

Typy online her

Co se týče typů online her, tak si popíšeme typ jako takový a ne žánr (MMORPG či browser hra).

Typy her jsou pouze 2 a obě kategorie se pak dělí ještě na další 2, takže jsou celkem 4 typy her.

2. 4. 1

Hry po stažení

Jsou některé hry, které si musíte nejprve stáhnout a až pak je můžete hrát – předtím se samozřejmě musíte registrovat.

Mezi tyto hry patří zejména MMORPG hry zdarma a MMORPG hry, které si musíte koupit, ovšem všechno jde stáhnout zdarma, ale ILEGÁLNĚ nebo chcete-li NELEGÁLNĚ. Uvedu několik příkladů :
Uvedu ke každé hře tvůrce a krátký popis + můj názor

MMORPG zdarma Metin2	MMORPG placené World of warcraft (správně má být placený – free servery jsou NELEGÁLNÍ)
4 Story A další	Aion A další

Metin2 :

Tvůrce : Game Forge (GF)
Krátký popis : Orientální hra, ve které máte na výběr z 4 typů postav a žádné rasy. Čím vyšší úroveň jste, tak máte na výběr větší počet oblastí, kde můžete exit a máte k dispozici i těžší questy a jezdecká zvířata.
Moje hodnocení : Tato hra je NEDODĚLÁVKA ! Nemáte zde moc kouzel a jde tu je o stereotypní zabíjení příšer a když máte dostatek lektvarů, tak dáte i o dost vyšší úroveň příšery!

4 Story :

Tvůrce : Game Forge (GF)
Krátký popis : Ve hře máte na výběr ze dvou národů, tří ras a šesti povolání, přičemž každé má své výhody.
Moje hodnocení : Tato hra je podstatně lepší než Metin2 a to i v tom, že zde můžete mít svého petu a máte tu víc kouzel a větší výběr kombinace ras + země + povolání, ale grafika je oproti Metinu tragická.

Aion :

Tvůrce : NC Soft
Krátký popis : Hra je placená, ale velice kvalitní – jsou ovšem i free servery, ale ty jsou povětšinou z poloviny bugnuté a jsou zde neustálé lagy. Pokud si vyberete oficiální server, tak sice bude muset platit, ale užijete si mnohem více zábavy než na free serverech.
Moje hodnocení : Tato hra je placená, ale když už si ji zaplatíte, tak zažijete kvalitní zábavu a prosedíte u toho spousty hodin. Patří mezi nejlepší MMORPG hry.

WoW :

Tvůrce : Blizzard Entertainment
Krátký popis : Tato hra je jedna z nejlepších na trhu a je to nejhranější online hra (má kolem 11,5 milionu hráčů) a nabízí vám zvolit si jednu ze dvou frakcí + jednu z deseti ras + povovo-

lání, které se vám nejvíce zamlouvá – ovšem každá rasa může být jen některé povolání a obráceně každé povolání může být jen některá rasa.

Moje hodnocení : Tato hra je placená, ale má i své free a private servery, kde nemusíte nic platit. Pokud se vám povede najít si kvalitní free (private) server, tak si užijete jistě spoustu zábavy, ale nemáte zde jistotu, že server nebude zrušen nebo nebude wipe. Je to skvělá hra a doporučím vám ji – skvělý free server s průměrnými raty je www.mightandmagic.cz/anathema

Autor: Petr Glaser, VII. B

Metin2

Metin2 je akční MMOG hra. Zkratka MMOG (Massively multiplayer online game) v překladu zní doslova jako masivní multiplayerová online hra více hráčů. Tyto hry, jako například dosud nepřekonaný Metin2, se za poslední dva roky staly nejoblíbenějšími hrami, které lze hrát zdarma prostřednictvím internetu. Abyste mohli hrát Metin, musíte se prvně na jeho stránkách zaregistrovat a potvrdit svůj e-mail. Když hru spustíte, přihlásíte se tak, jako jste se zaregistrovali na jeho webu.

Na výběr máte ze serverů: Thalion, Elrohir, Siona, Draxia a Ganymede. Potom si zvolíte kanál, na kterém chcete hrát. Když se přihlásíte na svůj účet, naběhne vám stránka, kde si vytvoříte svou postavu. Ve hře jsou čtyři druhy postav. Válečník, Sura, Ninja a Šaman. Vyberete si nějakou, zadáte jméno, vyberte pohlaví. Potom můžete hrát. Hra spočívá v tom, že budete plnit úkoly, lovit zvířata, kupovat a prodávat věci. Za každý splněný úkol nebo za každé ulovené zvíře dostáváte body zkušeností. Až jich máte určitý počet, dostanete level. Od vyšších levelů si můžete například koupit koně nebo se oženit.

Petr Řezáč, VI. C

Blender 3D

Možná jste si někdy říkali, že by bylo dobré na počítači něco vyrábět, tvořit. Pokud ano, tak jste na správném místě. :-)

Co to je Blender?

Blender je počítačový program, kde se např.: modeluje, tvoří animace ve 3D. Někdo si pod slovem 3D vyloží, že to jsou filmy s „těma brejlíma“.

Omyl!!! Blender není tady k tomuto. V tomto programu se dá dělat např. animace, jako je třeba Shrek.

Proč zrovna Blender?

Jedna z výhod Blenderu je, že je úplně zdarma. Naopak třeba 3DS Max stojí okolo

120 tisíc.

Toto je hodně velký rozdíl.

Výhody

- je pro hodně distribucí (např.: Linux, Windows, FreeBSD)
- dají se v něm dělat hry
- programování v jazyku Python
- dost skriptů
- atd...

Nevýhody

Nevýhoda je to, že je docela náročný. To znamená, že byste ho neměli dávat na hodně staré počítače.

Úplně ta základní scéna, co se ukáže, když vjedete do Blenderu, by se mohla renderovat cca 5 minut. Na novějších se může renderovat jen 5 vteřin. A na těch ještě novějších se renderuje cca 1 vteřinu. Například na našem počítači se mi renderuje necelou vteřinu. Zkrátka záleží na výkonu vašeho počítače.

Odkazy na internetu:

www.3dscena.cz

- dost tutoriálů nejen na Blender

www.blender3d.cz

- web, kde je dost tutoriálů

www.blendernation.com

- velké množství odkazů na tutoriály pro Blender

Stačí zadat do Googlu Blender 3D a vyjede vám dost stránek.

Dnes jste se trochu seznámili s tím, co to vlastně Blender je, a příště nabídnou nějaké návody atd.

Autor: Lukáš Abrahám, VI. C

Upozorňuji vás...

Foto: Lenka Palátová

Kroužek Programování

Prvním rokem je u nás na škole kroužek Programování, do něhož chodím i já. Kroužek vede Lenka Palátová a právě ona mě pověřila, abych vás zasvětila do tajů našeho kroužku.

Náš hlavní úkol je vytvářet programy na interaktivní tabuli, avšak my se zabýváme i jinými věcmi. Když nemáme co dělat, tak můžeme programovat v programu Baltík, ve kterém se každou hodinu zdokonalujeme, protože nám paní učitelka Palátová dává potřebné návody a radí nám. Ze začátku jsem měla i dobrovolné úkoly, např. vytvořit program o malování. A teď jaké děláme programy na interaktivní tabuli. Jestliže jsme si potřebovali něco procvičit, tak jsme dělali programky právě o probírané lekci. Když jsme však nevěděli, jaký prográmeček máme dělat, paní učitelka nám vždy buďto dala nějaký tip na prográmeček, nebo nám jednoduše zadala úkol.

Už asi měsíc máme dokonce i své webové stránky, na kterých se můžete i vy ledacos přiučit. Stránky najdete pod názvem: www.programko.estranky.cz.

Pro žáky: Máte zájem do našeho kroužku chodit? Jestliže ano, kroužek je vždy v pátek od 14 do 15 hodin.

Pro učitele: Potřebujete se třídou procvičit nějakou látku? Jestliže ano, neváhejte a přijďte v pátek za námi a my se pokusíme vám vytvořit nějaký vhodný program.

Autor: Michaela Doležalová, VI. C

Traxxas E-Revo Brushless

Tento díl našeho seriálu o RC modelech aut věnujeme Traxxas E - Revo Brushless .

Délka: 582 mm
Šířka: 416 mm
Výška: 210 mm
Rozvor: 358 mm
Světla výška: 98 mm
Váha: 3820 g
Motor: Traxxas E - Revo Brushless
Rádio: 2,4 Ghz
Baterie: není součástí
Náhon: 4 WD
Cena: 17 900,- Kč

Mamba Monster byl sestaven speciálně tak, aby zvládl drsnost obrovských trucků hladových po výkonu. Regulátor Mamba Monster je připraven zvládnout pohon 6S LiPo s jeho masivními pozlacenými konektory o síle 6,5 mm, vysoce výkonným chladičem, integrovaným větrákem a komponenty pro velkou zátěž. Ovládání rychlosti vysílá pulsy do motoru Castle 2200Kv 75mm, který byl navržen speciálně s ohledem na maximální výkonnost a spolehlivost s pohonem 6S LiPo v aplikaci dychtící po větším točivém momentu. Hliníkové lóže motoru je vyrobeno tak, aby sloužilo jako masivní chladič, vysoko stupňová ložiska přinášejí maximální efektivitu a silné magnety Neodymium dodávají brushless edici E-Reva až nepochopitelný točivý moment. Aby se předešlo přetočení, masivní 5ti milimetrová hřídel přenáší výkon na převodovku Brushless-Ready.

*Autor: Dominik Jeřábek, VI. C
Zdroj: internet*

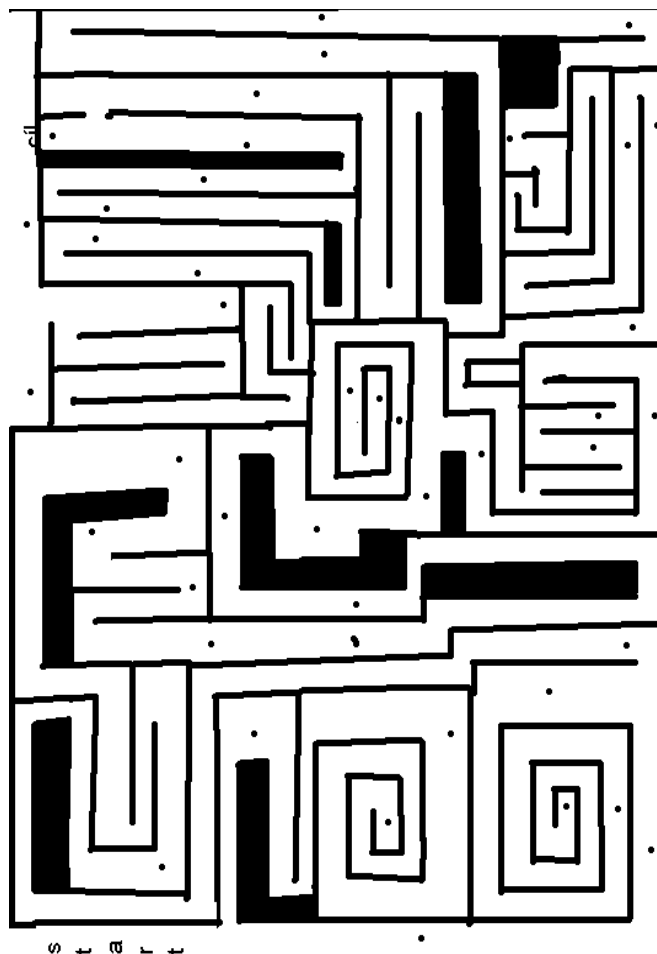
Zajímavosti v lidském těle

Vlasy vyrostou zhruba o 1 cm za měsíc. Jeden vlas může být na naší hlavě až 4 roky a každý den nám vypadne asi 100 vlasů. Mozek obsahuje okolo 12 bilionů neuronů a 50 bilionů nervových buněk, které dokáží zpracovat až 200 tisíc impulsů, které se šíří po nervových drahách rychlostí až 300 km za hodinu. Člověk za den mrkne až 11500 krát. V těle je asi 25000 bilionů červených krvinek, ty přenášejí kyslík do všech orgánů v těle. Člověk se každý den nadechne a vydechne asi 21 tisíckrát. Plíce tak za 24 hodin zpracují téměř 10 tisíc litrů vzduchu. Pokud člověk kýchne, vypudí vzduch, který dosahuje rychlostí téměř 900 km za hodinu. Když dospělý člověk odpočívá, dokáže jeho tělo za minutu přepumpovat až 7 litrů krve. V těle je přibližně 150 tisíc km žil. Sřeva se posunují rychlostí 2 cm za minutu. Játry za den projde 2000 litrů krve.

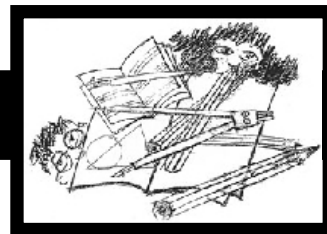
*Autor: Martin Kobylka, V. B
Zdroj: deník Blesk*

Najdi cestu z bludiště!

Autor: Dominik Jeřábek, VI. C

Najdi cestu z bludiště a posbírej všechny černé tečky.

Z tvorby našich žáků

Znáte pohádku Jana Wericha Chlap, děd, vnuk, pes a hrob?

Žáci ze IV. B se pokusili z jednoslabičných slov vytvořit krátké básničky.

Byl pán a měl psa.
Vždy křik na něj Rex.
Ten pes měl hlad.
Pán dal mu kost
Pes ham a kost pryč.
Pak vzal pán psa
a šel s ním ven.
Pán rád ho má.
Teď je jim hej.

Tereza Karšulinová

Náš pes Rek šel spát.
Zdál se mu sen,
Že má kost.
Ta kost
je ale kov.
Když kov,
tak zub jde ven
a dost!

Filip Gall

Byl pán,
měl myš.
Ta myš má sýr.
Fuj, ten sýr byl blaf.
Šel pán, šel ven,
ta myš šla s ním.

Byl tam pes jak děs.
Ten pán stál hned
a myš frnk pryč.
Pes má klid,
když myš je pryč.

Veronika Hübschová

Rex je můj pes.
Mám ho už rok.
Jí rád kost a chléb.
Je moc fajn.
Má nos a v něm chlup.
Mám ho rád a on mě.
A když je tu noc, tak chce spát.
A ráno chce zas žrát.

Linda Roupcová

Šel pes měl kost
však vlk ho zřel
a chtěl tu kost
a chtěl ji moc
hned vlk má lest
jak vzít psu kost
raf mu chvost
pes pliv tu kost
a vlk ji chyt
a zdrh s ní pryč
teď vlk má kost
a už ji zhlt
a pes má prd!

Anna Nestrojilová

Pohádky podle obrázků

Slepička Krakorka

V prádelně prala Anička prádlo. Slepička Krakorka se na zahradě nudila, a proto se šla podívat, co dělá Anička. Když vešla do prádelny, uviděla na zemi něco žlutého, tak si to ochutnala. Jenže to bylo mýdlo. „Ble, fuj, grrr,“ řekla Krakorka. „Ach, ouvej, áááá, to mě to břicho bolí, asi jsem dostala nemoc,“ pomyslela si Krakorka. „Půjdu se raději napít,“ řekla si Krakorka. Tak se tedy napila a najednou, když šla do zahrady, udělala se jí u zobáku jedna bublinka a pak další a další.

Kohout Pavel řekl: „Hele Pepane, dívej se na Krakorku.“ „Wow, to je pěkně vtipný!“ řekl pes Pepan. Pavel a Pepan najednou vyprskli smíchy. „Chaa, chaa!“

Krakorce za pár dnů už přestaly jít ze zobáku bubliny.

Autor: Sheila Freyová, V. A

Alenčin ztracený dudlík

Jednou si pan Kadlec vyjel na procházku se svým koníkem Kulihráškem. Jeli po silnici, kolem bylo hodně stromů a keřů. Až najednou museli zastavit, protože uprostřed silnice stála sousedka pana Kadlece, paní Nováková, se svou dcerou Alenkou, která brečela. Pan Kadlec se jí zeptal: „Alenko, proč pláčeš?“ Místo Alenky odpověděla paní Nováková. „Když jsme šli z města, Alenka ztratila svůj oblíbený dudlík.“

Koník pana Kadlece Kulihrášek na nic nečekal a hned se rozjel i se svým pánem zpět k městu. Ztracený dudlík našli brzy. Kulihrášek popadl dudlík do tlamy a už jeli zase zpátky k paní Novákové a k Alence. Hned jak Alenka uviděla dudlík, rozběhla se ke Kuli-

hráškovi. Paní Nováková měla radost, že je Alenka šťastná a Alenka měla radost, že má svůj nejoblíbenější dudlík. Paní Nováková řekla: „Moc vám děkuji za to, že jste nám donesl ztracený dudlík.“

Pan Kadlec a kůň Kulihrášek se rozjeli směrem k domovu a paní Nováková a Alenka za nimi mávali.

Autor: Terezie Plucarová, V. A

Slepička Magdalenska

V malé vesnici žila hodná a milá pradelka Madlenka, co měla ráda zvířátka. Žila v malém domečku s malilinkatou zahrádkou, ale přesto tam chovala tři zvířátka – slepici Magdalenu, kohouta Karla a psa Ťapku.

Měla je ráda, a proto musela pracovat, aby je uživila. Prala na dvorku, aby byla se svými zvířátky, která si tam hrála. A protože Magdalena byla velmi zvědavá a ráda ochutnávala věci, které neznala, nemohla odolat kousku mýdla, které pradelka Madlenka položila na zem. „Co to je? Štípe mě to v krku! Musím se jít rychle napít, třeba to přestane.“

A tak Magdalena utíkala k hrci s vodou a napila se. Ale nevěděla, že mýdlo s vodou dělá bubliny. Ze slepice Magdaleny byl najednou bublifuk Běžela kolem psa Ťapky a kohouta Karla. „Co se ti stalo?“ ptal se pes Ťapka. „Můžeme ti nějak pomoci?“ ptal se zas kohout Karel. A tak přemýšleli, jak Magdalenu od bublin pomoci. „Možná, kdyby ses ještě napila, přestalo by to,“ radil kohout Karel. „Ale ne, to je nesmysl,“ zavrčel pes Ťapka a pokračoval: „Lepší by bylo zrní.“

A tak slepice zkoušela, co jí kamarádi poradili a brzy se svého trápení zbavila a od té doby si dávala pozor, co zobe.

Autor: Anna Machátová, V. A

KUPUJTE GAG-BEN!

Co si nepřčtete na stránkách
GAG-BENU,
to si jinde nepřčtete!
Chcete vědět víc?
Sledujte webové stránky
školy!

Jaro

Jaro se na mě smálo,
když z černé postele vylézalo.
I já z postele vstala,
abych ho přivítala.

Venku to bylo veselé,
studánky nebyly zamrzlé
a mě srdce hřálo,
protože přišlo jaro.

Zvířátka vylézala z pelíšků,
veverka chroupala šišku
a koukala na mě
tak nějak zvědavě.

Běžela jsem na zahradu,
všechno tam bylo jak v zámeckém sadu,
kopretiny, sedmikrásky, sněženky
a další krásné květinčky.

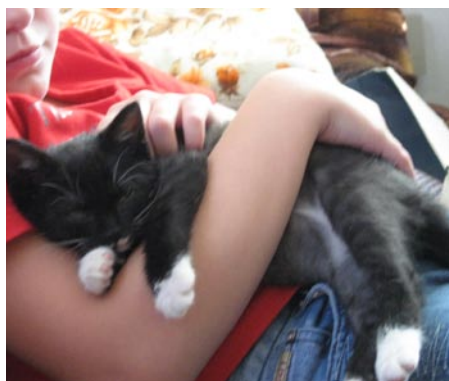
Babička sedí venku,
kouká na kozenku
a na klíně kocoura,
co radostí mňouká.

Pejsek zase kouká
na malého brouka.
A pak skočí na mě,
cítím se moc šťastně.

Dívám se na babičku,
jak má úsměv na líčku,
děda babičce pomáhá.
„Je to ale námaha!“

Pak spolu sázíme semínka,
bude z nich mrkev a vzpomínka
na krásný jarní čas.
A mě už se spát nechce,
všechno mi jde lehce,
a zítra přijdu zas.

Anna Machátová

Jaro

Počasí, počasíčko, zima už je za námi. Doufáme, že se nevrátí. Stromy kvetou, my zas rosteme. Počasí, počasíčko, doufáme, že se nezkazí. Stromy kvetou jako bílá kytic e na svatbě mojí mámy. Včelky začínají vylézat z úlů a čmeláci jsou připraveni na jaro. Právě na jaře vyletí z děr na louky plné jetele. Stromy kvetou čím dál víc, včelky asistují. Ve včelí škole se učí opylovat květy a jak se zachránit před ještěrkami. A ještěrky se zase učí, jak chytout včelu, tak aby je včely nepobodaly. Čmeláci už vyletěly, jaro už je tady. Ve čmeláčí škole je strašně pěkně, připravují se na jaro. Cvičí malé čmeláčky, jak se najíst. Jaro, rodí se mláďata, na zemi už je zase o pár tvorů víc. Ptáci zpívají, cvrčci zase cvrlikají. Koně se prohánějí po loukách, mouchy zase otravují, kéž by nebyly. Mravenci zase začínají chodit po svých vyšlapaných mravenčích ulicích.

Autor: Patrik Povolný, V. A

Na jaře všechno kvete a voní. Jaro je hodně barevné období. Na jaře už je teplo, ale ráno je ještě chladno. Ptáci si stavějí hnízda a rodí se mláďátka. Sází se květiny a včely je opylují, rojí se vosy. Jaro je období květin. Ptáci zpívají ve větvích stromů a příroda je v plném květu. Občas začne lehce mrholit. Na jaře jsou také Velikonoce, vždycky pomáhám babičce malovat vajíčka. Roste zelená tráva a stromům začínají růst listy. V polovině jara začínají růst houby. Jaro mám ráda.

Autor: Terezie Plucarová, V. A

Jaro je tu. Krásně svítí slunce, ale může i někdy pršet. A víte, co se pak stane? No, přece se objeví duha! A to je moje oblíbené jarní počasí. Ještě než roztaje sníh, jako první se probudí a vyrostou ze země sněženka. Sníh taje stále víc a víc, protože slunce volá jaro, probouzejí se i ostatní květiny, rozzáří se zlaté pampelišky. No konečně! Už jsou tady ptáci, co nám prozpěvují písničky. Když přijdu ze školy domů, jdu na balkon a prozpěvuji si s nimi. Také si staví na stromě hnízda. Pak strom bude mnohem šťastnější, když bude mít kamarády ptáky. A budou rychleji růst listy a z nich krásné květy. A na zahradě nám roste zlatý déšť. Děti rády chodí ven na prolézačky, na hřiště, jezdí na kole nebo na koloběžce. Jaro rozveselí každého. Ať má každý zářivý a šťastný úsměv.

Autor: Sheila Freyová, V. A

Před bouří

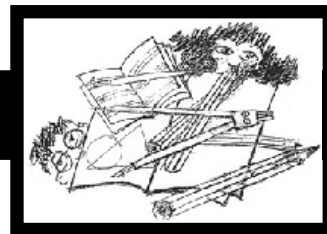
Černý týden

„Ne!“ Zařval jsem a dal jsem se na útěk. A najednou zaslechnu: „Filipe, vstávej.“ Čau, jmenuji se Filip Horák a tohle byla moje noční můra, která se mi zdá už měsíc. Vždy vidím šedé nebe a létající talíř. No nic, půjdu na snídani.

Když jsem šel přes obývací, zaslechl jsem z televize: „Dnes je velmi šedé nebe, které přinese velkou bouřku.“ Zarazil jsem se. Ale to bude náhoda, řekl jsem si a šel jsem se nasnídat. Po snídani jsem šel do školy. První hodinu jsme měli češtinu a měli jsme psát diktát. Já jsem se ale zapomněl učít, takže jsem čekal kouli. Po napsaném diktátu jsem měl blbou náladu. Koukl jsem se z okna a najednou velká rána a tma. Spadl jsem ze židle. Okamžitě jsem se zvedl a nic jsem neviděl. Taková to byla tma. Podle hmatu jsem šáhl do kapsy a vytáhl jsem mobil. Zapnul jsem ho, abych viděl, co se stalo. Byl to strašný pohled. Viděl jsem všechny své spolužáky ztuhlé jako sochy. Ale proč jsem taky neztlhl? Tohle bylo opravdu zarážející. Najednou jsem uviděl Romana Myšku.

Pokračování příště

Autor: Dominik Jeřábek, VI. C

Maďarsko – Slovenská svatba

Byli jste už někdy na takové svatbě? Pokud ano, tak víte, o čem mluvím a pokud ne, tak Vás seznámím. Syn našich vzdálených příbuzných se rozhodl oženit a jedním z hostů byla i naše rodina. Svatba byla v sobotu, ale na Slovensko, přesněji do Kráľovčových Kračan (kousek od Dunajské Stredy) jsme jeli už ve čtvrtek. Cesta ubíhala rychle, jen u Bratislavy byla malá zácpa kvůli havárii. Díky navigaci jsme s mamkou dorazily přímo k určenému domu. Taťka už byl dávno na místě, jel totiž ve středu vlakem, aby stihl zabijačku, ze které bylo všechno maso na hostině.

Dům příbuzných byl velmi prostorný a měl velkou zahradu s bazénem, zimní zahradou a dvěma loveckými pejsky. Ti nás vítali hlasitým štěkotem a vrtěním ocásku. Na uvítanou si „dospěláci“ dali panáčka a já s jejich dcerou Zuzkou zůstala u sklenky coca coly. Když jsme se ubytovali v horním poschodí, přišla na řadu večeře. Domácí klobásy a všelijaké uzeniny přišly po cestě vhod. Poté nastalo menší dilema. Kde budeme spát? Dům byl sice velký, ale ve spodní místnosti bydleli babička s dědou a na nás zbyl pokojík Zuzky. Jenže měla jen jednu postel, sice širokou, ale pro tři přece jen malou. Nakonec šla Růža (tak se jí říká) spát k rodičům.

Pátek byl den nákupů. S mamkou jsme potřebovaly doladit pár detailů na svatebním oblečení a nejjednodušší řešení bylo zajet do města. Chvilku jsme hledali ten správný obchod a dokonale doplňky. „Konečně!“ Všechno bylo sehnáno. Doma už na nás čekala vynikající polévka a hlavní chod. Odpoledne bylo ve znamení klidu a čerpání energie na sobotu.

„A je to tady!“ Sobota. Kupodivu celé dopoledne probíhalo v klidu. Skvěle jsme se nasnídali a všechny jsme vyrazily do kosmetického salonu. Babička šla ke kadeřnici, Zuzka si šla nechat udělat make-up a já čekala, až bude babička hotová. Pak jsem šla na řadu. Po domluvě s kadeřnicí jsme vybraly účes a slečna šla „na věc“. Na hlavě jsem měla skoro princeznovský účes. Po zkrášení přišel na řadu oděv. Když byla celé naše výprava přichystaná, vyrazili jsme na svatbu. Zamířili jsme do kulturního domu v Čiernom Brodě, kde bylo malé občerstvení v podobě klobásky ze čtvrteční zabijačky. Přibližně za dvě hodiny, po příchodu nevěsty, se všichni návštěvníci, asi sto padesát lidí, přesunuli do nedalekého kostela. Obřad trval přibližně hodinu a řeknu vám, že člověk pěkně vymrzne. A když nerozumí ani slovu (obřad i hostina byla v maďar-

štině), je to ještě horší.

Po posledním přesouvání zpět do kulturního domu se spustila hudba. Na tanečním parketu postupně ubývalo místa a zábava se rozjížděla. Celý program měl na starosti nějaký pán, který se staral i o zábavu. Vždy nečekaně odněkud vyběhl a uvedl, co se bude dít. Víc jsem bohužel nepochopila. Ale jeden zvyk jsem pochopila velmi dobře. Vždy, když někdo začal přiborem tlouct do talíře, všichni se přidali a to znamenalo, že novomanželé se musí postavit a líbat se tak dlouho, dokud se nedonese jídlo. Bylo to romantické.

S ubývajícím světlem bylo čím dál tím živěji. Hudba stále sílila a na parketu bylo stále plno. Jídla bylo také mnoho a navíc bylo opravdu výborné. Kolem půlnoci byla unesena nevěsta. Chtěla jsem počkat na její příchod, ale byla jsem unavená. Jídlo, tanec a hlasitá hudba udělalo své. Tak jsme si zavolali přistavené auto a jeli do předem domluveného penzionu. Ještě než jsem usnula, sdělovala jsem rodičům, jak se mi svatba líbila a že jsem ráda za novou zkušenost. I když se to možná nezdá, tato svatba byla úplně jiná než klasická česká.

V neděli ráno jsme se rozloučili s rodinou a vyrazili směrem domů. Jsem velmi ráda, že jsem na svatbě byla a poznala i mé vzdálené příbuzné. Jestli někdy dostanete možnost být u takové události, neváhejte a běžte. Je to super.

Autor: Kathrin Decknerová, VII. B

Tajemné podzemí

Naše rodina si vloni udělala výlet do Znojma. Navštívili jsme mnoho památek, ale nejstrašidelnější bylo znojenské podzemí. Stihli jsme to jen tak tak na poslední prohlídku. Šli jsme s panem průvodcem v černém plášti (asi nás chtěl vystrašit). Hned na začátku jsme míjeli podzemního strážce. Byl obklopen zářivými svíčkami, ovšem nebyl živý. Což bylo dobře, protože kdyby byl živý, tak bych se ho určitě bála a měla bych z něj dva měsíce noční můry. Viděli jsme a dozvěděli jsme se moc zajímavých věcí, ale byla nám zima. Šli jsme dál a dál, až jsme narazili na bludiště. Pan průvodce nás pustil dovnitř, ale najednou začal blikat světlem. Trochu jsme se báli, ale byla to i trochu sranda. Pak jsme pokračovali v prohlídce a zastavili jsme se u úzkého mostku a v té chvíli se stalo něco, co nikdo z nás nečekal. Zhaslo světlo. Všichni jsme se hrozně lekli. Nejdřív jsme si mysleli, že je to zase leg-race, ale když jsme viděli, že i pan průvodce je překvapený, došlo nám, že to neudělal on. Byli jsme odkázáni na světla mobilů a jedné malin-

katé baterky. Šli jsme dál potmě a uvědomili jsme si, že musíme přejít ten můstek. Opatrně jsme našlapovali na dřevěná prkna, malé děti, které byly s námi ve skupině, plakaly, někteří rodiče nadávali. Jediný, kdo se nebál a zachoval chladnou hlavu byl náš průvodce. Pokračovali jsme dál se srdcem v kalhotách. I v téhle chvíli náš průvodce dokázal rozveselit. Řekl: „To asi zhasla moje manželka, abych nenašel cestu ven.“ Všechny nás to pobavilo. Ještě jsme museli zvládnout kluzké schody a už jsme se pomalu blížili ke konci trasy. Strach nás pomalu opouštěl, já osobně jsem si myslela, že skončíme jako jedna paní, kterou tady omylem v pátek při poslední prohlídce zavřeli a našli ji až v pondělí promrzlou na kost. Aspoň to tak tvrdil pan průvodce. To se nám naštěstí nestalo. A hurá najednou jsme uviděli vrata a konečně jsme se dostali živí a zdraví ven.

Byl to zážitek na celý život a vždycky, když přijedu do Znojma, si na to určitě vzpomenu.

Anna Machátová V.A

Rešovské vodopády

Rešovské vodopády se nacházejí na jih od Jeseníků. Rešov, ve kterém najdete Rešovské vodopády, se nachází asi 350 km od Třebíče. Když jsme dojeli do Rešova, zaparkovali jsme u malé hospůdky, v níž jsme si dali oběd, a vyrazili jsme. Nejprve jsme sestupovali z velkého kopce a na křižovatce jsme se dali doprava a ještě jsme chvíli pokračovali k našemu cíli. Když jsme tam došli, uviděli jsme velký vodopád a vedle něj dřevěné schody. Vyšli jsme nahoru a chvíli jsme se dívali. Sešli jsme schody, vrátili se na křižovatku, vyšli jsme kopec, v hospůdce si dali večeři, nasedli do auta a jeli domů.

Autor: Martin Kobylka, V. B

Milí čtenáři, v minulých číslech jsem pro vás připravovala komiks (mangu) Gravitation, který mám opravdu ráda a přišlo mi jako dobrý nápad vás s ním obeznámit. Ráda bych tu řekla, že nevládním autorská práva a že ty komiksy jsou fanArtem pro tuto mangu. Mangaka (ten, co kreslí, píše komiks) je Japonka jménem Maki Murakami. Její styl kreslení se mi moc líbil, a proto jsem podle ní sama malovala tužkou svůj lehce pozměněný scénář ke komiksu do školního časopisu. V příštím školním roce nejspíš budu v malování pokračovat.

Těšila jsem se celý rok

Na co jsem se těšila rok? Proč jsem si odpočítávala poslední dva měsíce, dny? Pro mě je naprosto jednoduchá odpověď: ANIMEFEST. Fest, na který jsem se těšila vážně, ale opravdu, rok. Poprvé jsem na něj zavítala 8. května 2009, tudíž tohle měl být můj druhý fest.

Konal se ve dnech 7. - 9. května v Brně, přímo v prostorách kina Scala, sálu B. Bakaly a hotelu Continental. Všechny tři prostory se nacházely blízko sebe, aby se otaku neztratili, protože většina z nás návštěvníků nepochází z Brna. Teď si vzpomínám na minulý animefest, kdy jsme společně s kamarádkou bloudily nocí, z důvodu lehké dezorientace na tištěné mapě. Ale to je minulost a já chci mluvit o tom letošním.

Pátek, den, na který jsem pomalu nemohla dospát, začal přímo katastrofálně. Můj otec mi oznámil úžasnou novinku - nikam nejedu. Ale vlastně díky tomuhle rozhodnutí se stalo tolik věcí, co by se normálně nestaly... ale to moc nesouvisí se mnou, ale s někým jiným.

Ovšem po několika dlouhých debatách... jsem byla kolem 13:00 hodiny odpovědně na cestě autobusem do Třebíče (bydlím totiž v malé vesnici u města Třebíče). Ten den jsem nešla do školy (měla jsem to domluvené předem, naše třída měla u sebe na týden třídu z Německa, nebyl problém). Počítala jsem, že kolem jedné už budu v Brně a ne teprve vyjíždět do Třebíče, abych v 15:23 mohla odjet vlakem z trebičského vlakového nádraží. Na pár hodin jsem se zdržela na návštěvě u babičky (tomuhle se říká dvě mouchy jednou ranou... navštívila jsem babi a zabila čas do odjezdu). Je pravda, že nakonec ten vlak jsem taky málem nestihla, milý autobus si vymyslel, že bude stát na každém červeném, kterou jsme mohli potkat. Ale zvládlo se.

Tu hodinu a deset minut jsem se

zabavila nejdřív malováním nejrůznějších manga postavíček do kreslicího sešitu, poslouchala jsem nějaká dvě děcka, co jela na výlet (pak jsem si musela do uší vrazit sluchátka), koukala ven z okýnka, no pohoda. Netrvalo to dlouho, docela rychle mi cesta utekla.

A tak jsem o půl páté vystoupila na vlakováči v Brně. Cítila jsem se fajn, strašně fajn. Ujistila jsem se, že mi nic nechybí a sebedovědomě vykročila. Tak nějak jsem si neuvědomovala, že nevím, jak se do Scaly dostanu. Což jsem si vzápětí uvědomila, když jsem viděla ty mraky lidí kolem mě. A co mě nenapadlo? Samozřejmě! Zeptala jsem se pána u přechodu. Říkal pořád nahoru, po kolejích, směr náměstí Svobody, pak zabočit... moc jsem to nepobrala. Jediné, co jsem správně pochopila, byl fakt, že mám jít nahoru rovnoběžně s kolejemi šaliny. Měla jsem nevidané štěstí. Cestou jsem uviděla skupinu cca 20 otaku, jak míří ke Scale. (Ne)nápadně jsem se k nim přidala a ještě (ne)nápadněji následovala. Věřila jsem správně, že mě dovedou. O pár minut později jsme už stáli před správným kinem. Bylo mi jasné, že bych sama nedorazila, protože bych to tam nepoznala. Kolem kina to bylo rozkopané, něco tam opravovali (podle několika mých zdrojů už skoro půl roku).

Nečekala jsem, že přijde tolik lidí, všude se mačkaly zástupy otaku, čekající na to, až si budou moci zaplatit vstupné a rozletět se po stáncích, či už zamířit rovnou do hlavního sálu na zahájení. Velmi inteligentně jsem čekala přes půl hodiny v řadě vedené ke stolu, který byl pro ty, kdo už zaplatili předem. Ovšem já platila vstupné na místě, takže jsem se znovu (ne)nápadně zamotala mezi lidi, kteří čekali v druhé řadě pro takové, kdo platili jako já. No a konečně... dostala jsem jmenovku, nálepku, přívěsek, mapu + program a takovou knížečku, ve které byly nejrůznější rozhovory, informace, s pracovním názvem FestZin.

Tak jsem si vydala do předšálí, kde byly stánky a obchodníci s plyšáky, čelenkami, figurkami, plackami, komixy, plakáty a mnoho dalšího s tematikou anime. Nestihla jsem se tam ani pořádně porozhlédnout, když jsem slyšela hlas Lucky, kámošky, se kterou jsem tam v našem původním plánu měla pobývat. Šla tam se skupinkou cosplayerů (sama byla za cosplay Sasukeho z anime Naruto). Tak jsem se s nimi seznámila a zůstali jsme pohromadě po celé zahájení, kde nás organizátoři AF přivítali a takové ty věci. A pak jsme se až do soboty neviděli, což mi přišlo dost... zajímavý. Naštvaná jsem nebyla, já jsem věčný optimista, seznámila jsem se s mnoha otaku, nakoupila

„pár“ věci... a zamířila – sama - znovu do sálu o půl desáté večer(!) na vyhlášení webových soutěží + křest mangy. Líbilo se mi to, hlavně věta organizátora, která se mi pořád opakuje v mysli - ovšem pro určitý důvod ji nemůžu zveřejnit... xD

A o hodinu později začínalo anime Hetalia, u kterého jsem přímo ječela smíchy, stejně jako všichni ostatní v kině. Právě u tohoto anime jsem zjistila, že další hodiny nebudu trávit sama, ale s několika otaku, se kterými jsem se už dřív seznámila přes icq. Víte... když si vedle vás sednou Kakashi, Jiraiya, Naruto a Sasuke z anime Naruto... nemohla jsem uvěřit, že je vidím. Se všemi čtyřmi kluky byla sranda, po Hetalii nás nebavil „Čas večerní“, a tak jsme to prokecali do jedné ráno. Pak museli odejít, ale já zůstala, a protože se právě mělo větrat kino, šla jsem si sednout na schody do předšálí Scaly a prohlížela si nakoupené věci. Plyšák Kakashi, taška Death Note, penál „svitek“, plyšák Tobí, parádní náramek, čelenka Konohy... no ještěže jsem si koupila tu tašku, jinak bych to neměla kam dát. Čas už táhnul na půl druhé, když si ke mně sedl jakýsi kluk se slovy: „Aáá, vidím velkou fanytku Death note!“ Jmenoval se Lukáš, byl strašně fajn, do čtyř ráno jsme se propovídali. Věděla jsem, že spolu zůstanem celý zbytek AF, a tak jsme se v pět ráno dokoukali na anime Hellsing a pak následovalo Escaflowne. No, nevím, co tím chtěl scenarista anime říct... vůbec jsem to nepochopila. Lukáš taky ne, nejvíce nás zaujal fakt, že tam najednou z chodníku vylezla planeta Země. No proč ne.

Abych upřesnila další fakt, ty časové údaje jsem si nevymyslela. Na Animefestu se prostě moc nespí. A tu první noc jsem nespala vůbec. Nastalo 7:00 ráno, sobota. Ještě jsem vůbec nebyla v sálu B. Bakaly, a tak nás s Lukášem napadlo se tam jít podívat. On tvrdil - rodilý Brňák - že to najde. Hmm, začalo pršet, byli jsme úplně někde jinde, kdesi u brněnského Alberta. No Bakaly nikde. Brala jsem to s humorem, ale fakt, že jsme byli úplně zmoklí, moc vtipný nebyl (a ke všemu jsme nevěděli, kde jsme). Musím říct, když jsme se kolem osmé opravdu objevili tam, kde máme, spěchali jsme k topení. Ale netopilo se. Po spoustě sprostých slov jsme se usadili v liduprázdné kantýně, hodili věci na židle a pokoušeli se aspoň trochu vysušit. Lukáš byl domluvený ještě se svým kámošem, že se teď ráno setkají právě zde, a tak mu zavolal a nenápadně mu naznačil, že je potřeba fén. Milan, jak se kámoš jmenoval, když po asi dvou minutách přišel – suchý - se nám vysmál, seznámili jsme se a zamířili na promítání filmu

Eureka. Další věc, kterou nikdo nepochopil, ale tentokrát to bylo alespoň vtipný. Na anime se daly pochopit tři věci: 1) jména; 2) že to divný světlo bylo božské kladivo; 3) že to nikdo dál nepochopil.

Dál jsme se chtěli nějak zabavit až do cosplay divadla, které bylo až o půl jedné, a tak jsme procházeli Brno, udělali si s Lukášem z Milana (který vypadal jako L z Death note!) donášku jídla a pití, zabavili jsme se rychle. Cosplay divadlo super, až na technické problémy hlavně se zvukem, ale přežilo se. Pak jsme se vraceli zpátky do Scaly na pár anime, pak zpátky na B. Bakaly na nejlepší přednášku z celého animesfestu.

Víte, jsem fakt Naruto-fan a tohle bylo právě o tomto anime. Přišel přednášet japonský ředitel studia Pierrot, pan J.Nukonawa s tlumočením do češtiny od pana Heřmana. Také tam byl pozvaný japonský hudební skladatel Kunihiko Rjó, který nám

tam i zahrál na piano. Po této přednášce byla autogramiáda. Milan mě dostrkal tam k nim, vzala jsem si sešit, do kterého maluju právě postavy z Naruta, že mi pan Nukonawa podepíše Jiraiyu a pan Rjó Itachiho. Byla jsem na řadě, podala Jiraiyu... a on úplně začal koukat a něco na mě japonsky, že se mi to strašně povedlo, že krásně maluju, prohlížel si to tam celý, já lehce rudla... potom i pan Rjó. Navíc tam litala taková hyperaktivní malá Japonka s foťákem a všechno fotila. Po autogramiádě se začalo promítat Naruto movie, tak jsme tam s klukama zůstali a chvíli koukali. Ale asi uprostřed jsme se zvedli a šli se podívat do Maid café. Tam jsem je nechala samotné a odcházela zpátky ke Scale, když jsem uviděla kamarádku z Třebíče, Riku, jak jde proti mně! No byl to šok, zůstaly jsme spolu až do konce festu, ale to předbíhám. V 19:00 večer začínal v kině „Kráľ trnů“. Výborný anime, sledovaly jsme to my dvě ještě s Milanem, Lukáš se necítil

dobře, odešel domů. Milan nás po konci filmu opustil a my s Riku jsme se položily na zem, abychom se trochu prospaly.

Trochu... no... bylo osm ráno, když jsem se probudila. Riku už dlouho byla probuzená, a dokonce se tu zase objevil Milan, který nemohl uvěřit, že jsme zaspaly vážně tolik věcí. Zavíraly se mi ještě oči, pořádně jsem se probrala až na poslední anime „Dirty Pair“. Čas rychle běžel k půl jednácté, kdy se blížilo Zakončení conu. Padala na mě špatná nálada. Nechtělo se mi domů. Vůbec (jestli to nebylo tím, že se mi moc nezamluvalo jít v pondělí do školy xD).

Ne, fakt, museli jsem se s Milanem rozloučit, stejně jako s jinými otaku, se kterými jsem se tam potkala. A o půl druhé jsem odjízďela spokojená domů, s přívěskem L na krku...

Autor: Jana Slámová, VIII. C

Jak se vám líbíme?

Foto: Jana Slámová

